

Film ja Elu

Peatoimetuse ja talituse Tallinnas, Tõnismägi 7—2. Avatud kl. 5—6 p. l. välja arvatud kolmapäeval. Telef. 442-72. Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Rüütli 16, telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45, 3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Kuulutuste hind: tekstis 14 s. ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel veerul. Kuulutused värvitruktis erikokkuleppel.

Nr. 11

Neljapäeval, 14. märtsil 1940

VIII aastakäik

Nohu

Nüüdsed muutlikud ilmad on sandid, sest algavad igasugused külmetamisajandid. Oled mõnel päikesepaistelisel päeval kergemini riides, puiesteel jalutamise aega viites, tahtes hingata kopsudesse kevadist, karget õhku, millele peab panema ikka rõhku. Ja ega uudiseks pole siis see, kui järgmisel hommikul leiad eest ninast tilkuvat vee. Ning kui siis üle selja jookseb sooja- ja külma värinate segu, on kahtlemata nohuga tegu. Teadke, et esimesiks kevadekuulutajaiks on eeskätt kohad ja nohud ning siis alles hakkavad haljendama künkad ja lohud.

Tundsin minagi ühel hommikul peale eelmisel öötl teostatud jalutuskäiku ninas kõdistavaid pisteid ja suus kurjaennustavat maiku. Lasksin kuuldavale esimesed aevastusturtsed, ning püüdsin summutada järgmised pursked. Peale toda aevastushoogu valdas mind pisarate valamise ajajärk, nii et äsjauuritud seitung oli peatselt nagu kalts märg. Lühikese ajavahemiku järele kuivasid köögis mitu rätti ja lina, kuid nagu mahlakask tilkus ikka veel mu nina. See oli nagu saatuse pilge, et too kõik laupäeval juhtus, sest mu voodisse jäämise plaan nii täielikult luhtus. Tegin oma tavalise nädalalõpu küllaskäigu juuksuri poole ja jätsin seal oma karvase lõusta täielikult noore naisjuuksuri hoole. Nähes ilmekat tütarlapse näoovaali, nagu nii puhas... värsket nagu poolkuivanud oli-maali, hakkas midagi minus hõikama ja endale teed rinnast välja lõikama. Vaatlesin näitsiku kena figuuri ning imetlesin ta silmi säravaid, suuri. Otse võlutud sain ta lopsakast soengust, nii et unustasin täielikult sisu ennemainimata jäänud loengust. Hetkel, mil kohtusid meie pilgud põlevad ja mil vaatlesime teineteist mõlemad, veeres minu haistmisorganist mitu hõbedaselt helkivat kuuli, niisutades minu tüügastunud lõuga ja huuli. Mind valdas imeline tunne ning nägin, kuus muutusin näost kaameks, nii et mind võis kahtlematult pidada mõneks krohvitud daamiks. Siis aga läksin näost kirjuks nagu värviline film ning siis jälle halliks nagu pühapäevane kevadilm. Hakkasin masinlikult otsima oma ninalappi, kuid võttes kogu oma kümme sõrme appi, ei leidnud ma otsitavat eset mitte. Mulle meenus, et olin jätanud räti kuivama koju ahju ette. Mida nüüd teha ja mida tegemata jätta? Olin nohu tõttu sattunud piinlikku olukorda — ütleme hätta. Öigust öelda, mul ei jäänud muud üle — ma ei salga, kaapisin palitu ja kübara ning kohmakalt vabandades lasksin jalga.

Mainitud lugu võib juhtuda tahtmatult igaühel, kes nüüd kevadist loodust läheb nautima — ka naisehega. Parem oodata juba jaanikuud — juuni, kui end tunda häbistatuna luuni.

DORIT KREISSLER

3. kevadpühapäeval 6. märtsil 1940. a.

Kunstihoones

Pidu-õhtu

Esineb maleva rahvatantsu musterrühm. Palju huvitavaid ettekandeid noortelt.

Tantsuks „Merry Pipers“

Nii saab rikkaks

See mees elas keldrikorteris, sest ta oli miljonär. Minu tuppa astudes puhastas ta kummiga oma paberkraed.

„Vaesus pole häbi,“ ütles ta. „Krae peab mind veel kaua teenima, enne kui ta pojale parandab.“

Imestusin põhjalikult, et tema, kel on 30 miljonit raha, elab nii viletsasti.

„Kerge öelda,“ vastas mees nukralt. „Mis on 30 miljonit? Kui ma iga päev annan välja vaid 5 miljonit, oleksin 6 päeva „plinn“.“

Kui lähen pühapäeval perega kinno ja ostan igale 25-sendilise pileti, on juba läinud terve kroon. Kas see pole puhas kahju? Kui teie ostate 100-kroonilise aktsia ja see langeb 10 protsenti, kaotate vaid viletsad 10 kr. Ostan mina aga 10 miljoni eest aktsiaid ning need langevad 10 protsenti, kaotan ühe miljoni. Kui see kordub 30 korda, võin minna kerjama.

Marja kirjutab...

Käisin „liukal“

8. III 40. a.

Täna juhtus minuga liuväljal õige hale ja armas lugu. Seni olen ma uisusporti võrdlemisi vähe harrastanud, eelistades suusatamist, kuid mõeldes, et minul, kui tulevasel filmitähele peab olema kõikidelt spordialadelt vähemalt algteadmisi, otsustasin arendada oma uisutamisoskust. Too on õieti õige kena sport ja ma imestan, et miks olen ma nii hooletu olnud, jättes selle arendamata. Aga see on tingitud ka ajapuudusest, sest õpingud, tantsutunnid, kinos käimine ja suusatamine võtavad muld peaaegu kogu aja.

Täna võtsin lihtsalt endale aega, et minna uisutama koos Hiljaga. Viimane, kes on kodus sellel spordialal, oli nõus andma mulle juhiseid, kui uisutamine ebaõnnestunuks. Päris võhik ma sel alal ka ei ole. Lootsin igatahes, et jalgel ikka seisan.

Täpselt kell 6 oli Hilja meil ja ta näis väga veetlev oma ererohelises uisutamiskommas, mis eriti toonitas ta kuldpruunide lokke ning rohelist silmi. Minagi olin ta välimusest lausa vaimustuses, hüüdes: „Hilja, sa oled tõeline näkine!“ Hilja naeratas iseteadvat ning ta silmis mängles meelitatud tulu. Mina olin riuetatud helesinisesse, milline värv mulle, kui blondile eriti sobib.

Liuväljal oli kaunis palju rahvast, kui meie sinna saabusime. Nagu ma juba varem tähendasin, pole ma jäänud kuigi osav ja seepärast hoidsin alul kramplikult kinni Hiljast, et mitte end äkki istukil leida.

Tasa alustas orkester viit ja mu südant läbis kui puhe. Jalg muutus kindlamaks ja ma liuglesin koos helidega. Oli ju nii imeilus liuelda jäänud koos paljude õppurnoorritega muusika helide saatel ja lasta kargel põhjatuulil põski siluda. Oh, kuidas oleksin tahtnud praegu tantsida! Muusika otse meelitas sirutama käsi rütmis. Mulle meenus Sonja Henie. Kui võluvalt ta ometi tantsib jään! Ma ei tea kuidas, kuid äkki

tundus mulle, iluisklemine polegi raske. Kui vaid keerutaks väikese ringikese jääl, see näis olevat ju nii lihtne. Jalad otse tundsid tarvidust selle järele — ja äkki! Maapind kadus mu jalge alt ja leidsin end maas siruli valutavate liikmetega. Tundsin, kuid veri valgus näkku ja kindlasti punastusin. Hilja puhkes heledalt naerma ning uisutas lähemale, et kätt ulatada, kui juba ulatati mulle teine käsi ja masinlikult haarasin ma sellest, kuuldes veel vahepeal ülbetelt, möödasõitvatelt „poisipõnnidelt“: „Mida leidsite maast?“ Punastusin vihast veel teist korda, siis alles julgesin vaadata oma avitajat.

Alul nägin ma vaid kahte kelmikalt säravat pruuni silma, siis tõmmu, sõbraliku nägu, naervate huulte vahelt säravvalgeid hambaid ja lõpuks kogu õppurnoormeest võrremlisega.

„Usun, et kindlam on, kui uisutaksime koos,“ naeratas noormees. „Muidu võib teile veel uusi apadursi juhtuda!“

Nüüd juhtus midagi koledat — punastusin kolmandat korda. See oli lihtsalt vältimatu, kuna vihastusin peaaegu pisarateni. Häbenesin, et noormees mu uisutamisoskust nii alahindab, nagu võiks ilma temata mulle jälle õnnetus juhtuda, minule, kes ma end juba kõrges unistustelennus pidasin Sonja Henie järglaseks.

Tänasin külmalt oma avitajat ning teatasin isemeelselt, et suudan üksigi uisutada, kuna õnnetus oli lihtsalt juhus. Noormees naeratas veidi pilkavalt ega puudunud palju, et oleksin neljandat korda punastunud.

Alustasin jälle uisutamist koos Hiljaga, kuid viimane polnud enam endine. Juba mängles ta salapäraseis silmis vallatust ihkav leegike ja ta saatis oma üpris magusaid pilke minu avitaja õppurnoormehe ja selle sõbra suunas, kes meist tihti mööda uisutasid. Need kaks noormees olid aga ka kaunis agarad meile igal möödasõidul midagi tähendamast. Püüdsin teeselda täielikku

ükskõiksust, kuid mingi imeline võim otsekui sundis mind piiluma toda brünetti noormees ühest silmanurgast, sest ta tuletas mulle meele härra U-d. Hilja näis aga tundvat end väga meelitatuna ja ma olin pahane ta edevusele.

Äkki tahtsin ära liuväljalt, ära nende pilkavate, pruunide silmade piirkonnast, mis tundsid mulle kohutavalt iroonilistena. Tahtsin koju.

Hilja aga ei olnud minuga päri. Milleks koju, kui Hilja silmapiirile oli kerkinud meeldiv noormees, uus vallutusobjekt. Lõpuks, kui olin lugenud Hiljale pika „epistli“ sõprusest, mossitas ta huuli, kuid nõustus poolpahaselt siiski. Tegime veel viimase ringi jään — ja oh häda! Jõudes just oma endise avitaja lähedusse, tahtsin talle näidata, et ma polegi nii võhik spordis, ning võttes julgema kaare — leidsin end jälle istuli jään.

See oli tõesti juba liig! Kõrvale tõugates oma endist ja järjekordset abistajat, upitasin end ülesse ning lonkasin valutava jala ja üpris virila näoga eemale. Soovisin, et maa mind oleks neelanud, ega julenud kellegi näkku vaadata, kartes sealt leida vaid pilget ja üleolekut. Hilja järgnes mulle häbematuult naerdes.

Jõudes tänavale, leidsime endi kõrvalt ka mu „rüütli“ ühes sõbraga. Hilja lobises nendega kergemeelselt, kuid mina vaikisin jonnakalt, pilgud maas. Ent siis — äkki kohtusid me pilgud ja ma olin hämmastunud. Loodetud pilke ja hirve asemel naeratas mu „uisurüütel“ mulle siiralt ja sõbralikult, nii et kaotasin pikapeale kogu trotsi ning viimaks isegi lobisesin teistega kaasa.

Nii lõppeski too halenaljakas lugu ja ma mõtisklen oma „uisurüütlist“, kes lubas õpetada mulle iluisklemist, kuni minust saab tulevane Sonja Henie. Siis sobiksime oivaliselt, sest tema sarnaneb veidi ka Tyrone Poweriga.

Ma elan Thornton'i sõprade juures. Seal on kõige esmalt papa. Ta on toimetajaks ühe roosavärvilise ajalehe juures, mis kirjutab lahutustest, vargustest, filmistaaridest ja minust.

„Tema on üks neist, kes tegi sind populaarseks,“ ütles Ned. Seepärast pean olema ta vastu kena, kuna nad on nüüd nii armastusväärsed ja lasevad mind isegi oma juures elada.

Majas on kaks noort daami, aga ma ei näe neid peagu kunagi, sest nad on nii pööraselt tublid, et neil peagu kunagi pole aega kodus olla.

Nad mõlemad on ülikooli lõpetanud doktorid, üks lunchrestorani, teine psühholoogia alal.

Lunchrestorandidoktor on tublim. Teine on smartsem ja moodsem. Seepärast on tal ka kokkukasvanud silmakulmud ja ta on spetsialist psühholoogias.

Siin on moodsad Freudi seksuaalpsühholoogia ja lastepsühholoogia. Mae on blondlokliline — seepärast valis ta endale lastepsühholoogia, kuna see talle oli sobivam. Ta hüppab terve päev New Yorgis ringi väikese käsikohvriga, milles on kleidid õhtuks, tal on nii palju tegemist neegrite, hiinlaste ja hindu lastega, et tal pole aega tulla koju ümber riietuma.

Kui ma juhtun mõnikord ärkama varasel hommikutunnil, näen Mae't jooksvat allmaaraudteele maad pühkivais crêpe-georgette-seelikuis volangide ja vötidega. Ma rääkisin sellest Nediga. Ma ütlesin, et uued tualetid on mõeldud vaid õhtukleitideks.

Ned ja Mae on aga veendunud, et see on allright Euroopa jaoks, kus ei saa endale lubada riietuda terve päev hästi; siin aga on küllalt raha, ja miks ei peaks siis daamid minema tööle lehvivate lakkidega ja ballikleitidega?

Ma kutsusin täna Nedi ja Mae enda juure teele. Aga ameeriklased on liig teguvõimsad, et nad võiksid paigal püsida ja vaadata, kuidas saabub videvik ja juua teed. Seepärast valasime oma tegevusihas tee alla valesst kurgust ja kargasime kohe üles ja jooksimise tänavale, et osta pilet Ziegfieldi-revüüsse, mis on eriti suurepärase. Selles oli palju paukutamist ja laevu, mis undasid, ja tantsutüdrukuid, kes kriiskasid. Kõik oli hirmus elegantne ja kõik toimus koleda spektaakli saatel. Balletitüdrukud olid paljad, välja arvatud kitsad vööd niuetel ja rindadel, ja — oh ehmatust! — neil kõigil olid kokkukasvanud silmakulmud!

Mul oli veidi piinlik enda omadega, ent Mae oli vaimustuses. Sest kui näidatakse nii välja nagu tüdrukud Ziegfieldi juures, siis võidakse olla kindel, et ollakse moodne...

Meie kohtasime ülal terve hulga Nedi ja Tedi kolledžiseltsimehi, kes Nedile hirmus kenasti õnn soovisid minu puhul. Nad tahtsid meie kihluseid pühitseda, ja nii siirdusime öökohtvikusse.

Ned säras ja jõi lakkamatult minu terviseks. Cokteil oli hea ja ma tundsin end õnnelikuna. Ma toetusin vastu leeni ja vaatasin Nedile silma ja oleksin talle meelsasti ütelnud, et olen talle hea, ning jutustanud talle ühest maalist, mida nägin ennelõunal Metropolitan-muuseumis. Ent Ned laulis revüülaule ja steppis villu päheasetatud kübaraga, ja kõik teised naersid hirmsasti ja ütlesid, kui õnnelik ma olevat, et saan selliselt lõbusa mehe, ja ma taipasin, et pole eriti sobiv olla sellise peo puhul nii vaikne, nagu mina seda olin.

Nedi juuksed olid märjad, nii et nad ees kähardusid ja naljakalt püsti tõusid, ta silmad olid poisikeselikult säravad ja sinised. Ma vaatasin talle otsa ja mulle meeldis ta väga.

„Sina —“, sosistasin ma talle, „tead sa, ma olen nii uhke, et oled minu! Kas me ei hiiliks välja ja hulgaks veidi linnas ringi, jättes teised siia istuma?“

Aga Ned leidis, see olevat imelik komme, olla kellelegi uhke. Ta olevat minule samuti uhke, ja seepärast tahtvat ta mind eriti seltskonnas näidata.

Nii me siis jäime, kuni lokaal suleti. „Nüüd läheme kõik Tommy juure,“ ütles Mae. Sellega olid kõik nõus ja nii siirdusime Tommy juure. Tommy elab Riverside Drive'is.

Ta suitsetamistoas seisab mehaaniline teelaud täis igasugust jook-davat. Need kõik kallastime kokku ja kui see oli ära joodud, avastas Mae reservlaot. Mae istus oma kihlatu süles ja käitus veidi imelikult. Ma juhtisin Nedi tähelepanu sellele ja palusin, et ta temaga tantsiks, sest pole just eriti meeldiv olla tunnistaaks, kui tuttavad nii imelikult end ülal peavad. Aga Ned arvas, ta ei leidvat, et Mae käitumises oleks midagi erilist, ta olevat lihtsalt sajabrotsendiliselt ameeriklanna, kes oskavat ümber käia college-boy'dega.

Nedil oli isu džinni järele ja Mae tõi talle pudeli. „Tead sa, Mae tunneb seda korterit, ta oli enamalt Tommy girl,“ ütles Ned.

„Ja taeva pärast, kes on siis Tommy?“ küsisin mina, sest tollele ei peaks tõesti valmistama erilist lõbu, näha teda nüüd teise süles.

Aga Ned vastas, see puudutaks Tommyt vähe, sest tal on nüüd uus sõbratar — ja muide, Tommy polevatki kodus.

„Tommy pole kodus?“ hüüatasin mina, kange üllatusest. Kuid Ned oli jälle hakanud steppima ja teised kas jõid või steppisid ka.

Tundsin korraga, et mul oli hirmus peavalu. Ma pole harjunud veel New Yorgi käitumistooniga. Seepärast hiilisin ükski välja ja rutasin koju.

Nedi ja minu vahel oli täna stseen. „Sa oled pirtsakas,“ ütles Ned. „Kõigel on oma piirid, ka fin-desiècle-olemisel.“

„Ja pealegi ei lähe see kuidagi, et daam keset ööd ükski koju jalutab!“

Mina olin tige ja ütlesin, minu arvates ei sobivat, et Ned kutsub mind võraste inimeste kodusse, et juua veini, pealegi, kui neid endid kodugi pole. Aga Ned vastas, see olevat päris vanaaegne ja ebamoodne seisukoht. Olevat tänapäeval eriti fashionable, murda sisse tuttavate juure ja teiste veinid ära juua.

„Järgmisel korral tulevad nad minu juure, kui ma ära olen,“ ütles ta, „ja nad on südamest tervitatud.“

Meie jalutasime Riverside Drive'i mööda edasi. Hämarus, tänavvalgustust süüdati.

Tundsin, kuidas seesmiselt sulasin. „Tule, Ned, jätame selle sõneluse. Ma armastan sind. Astume mõnele omnibusele, päris katuse peale, mul oleks tahtmine istuda üks-

FILM JA ELU meeleolu lehekülge

Komejandilugu

Nii nagu vägitegusid on elus igal mehel, kesks päeva segusid, on neid ka ajalehel.

Ta mõnda härrat kiidab, ja laulab talle oodi, ta muidu aega viidab ning näitab värsket meeleolu.

Kui aga ütleb keegi: leht ajab puru silma, siis tõi vahel, seegi — kui ennustataks ilma.

Kuid lehest veel üks kasu: see nõuab vähe maksu.

— Kui keegi ümber asub, siis saada kohvipaksu

ta võib ka lehe kaudu. Küll keegi välja haudub, kuis läbi viia see.

— Pea järgneb rasv ja tee...

L'Ehe Mees.

FILM JA TEKSTIKIRI

LÖBUS on käia vaatamas filme teisejõrgu kinoteatris. Löbus seepärast, et ka kurb film on süal tavaliselt rõõmsaloomuline. Filmi stseene jälgides ei aja see põrmugi naerma, aga — teate noh, need tekstikirjad, need jäävad tavaliselt pilt või paar hiljemaks ja kui säärased tagantjärei venivad kirjad ilmutavad ekraanile, on need alati vale pildi all ja siis — noh siis läbistavad kinosaali vapustavad naeruvõnked. Kinosaal küsib: Miks aluskirja ei jõua pildiga ühel ajal ekraanile? Kas siis kirjanäitaja-mehaanik lugeda ei oska? Miks mitte, oskab! Noh, aga nähtavasti on kirja ja pildi üheaegne näitamine tüütav või...

FILMIETENDUSE algul rulluvad stseenid linal ilma alustekstita. Etendusaal on pahameele-kihinat-kahinat täis. Ilmub esimene tekstikiri, millel on mitme pildi võrra hilinenud. Asi kujuneb järgmiselt:

Pilt: Ema ja tütar kohtuvad raudteejaamas. Ema suudleb ning süleleb liigutavalt oma kaua eemalolnud last.

Tekstikiri: jääb ekraanile ilmutama.

Pilt: Kaks härjatüüpi poksijat poksiringis. Pikem mees virutab lühemale jõulise löögi kõhtu. Samas sa b aga ise ränga obaduse näkku.

Ilmub hilinenud tekstikiri: „Ema mind, kallid, mu musirullike!“

Pilt: Kaks noort armunud unistavad kuuvalgel.

Tekstikiri: „Lõhn su kolba lõhki, igavene vastik lõust!“

Pilt: Napsivend tõstab klaasi ning rüügab.

Tekstikiri: „Sa oled mu elu-päikene, mu ainus elumõte!“

Pilt: Imik lebab hällis, piimalutt kõrval.

Tekstikiri: „Teen õige paar tublit karakat, ajab vere keema!“

Naarits.

Ood ajalehele

On inimesi, kellel usust kord sootuks villand saab. Siis aetud mingist haigest rusust ta narriürbad selga a'ab.

Ja näitelava miski väega ta piibli juurest viib; lööb usudogmadele käega ning lehvib laval nagu tiib.

Siis „Taskuteatri“ kitsas lava on kadunud lapse loht, seab kokku koduteatri kava ja tunneb: see on õige koht.

Papp teeb tal näidendi novellist, kus hõljub kõrge vaim — ei ole teist meil olnud sellist — kus hõljuks püha vaimu kaim.

Kuid milleks minu jutuvada? Mis läheb mulle korda see?

— Eks igauks läe oma rada ja oma tundmist mööda tee.

D. Raama.

TORE KINGITUS

— Ema, kas tead, mida ma sulle sünnipäevaks kingin?

— Ei tea, kallid poeg. Palun räägi!

— Ilusa suure õunavaagna.

— Aga poeg, mul on ju õunavaagen olemas!

— Ei ema! — Mina tegin selle hetk tagasi katki.

Mõisaküla mured

„Küll on raske see maailma elu!“ ohkavad mõnel kohalikul näitsikud, ja seda täie õigusega, sest lähemal ajal lahkub kodulinnast naisolevuste lemmik mr. Casanova, siirdudes parematele „rohumaadele“. Järeletulijat pole nii kerge leida, kuigi paar kandidaati püüvat juba mõnda aega kõne all.

Muret tekitab ka eelolev kevad, sest see oma igavesti kuulsa romantikaga sunnib inimesi, eriti noori, rahutult ringi rändama, milline toiming tänapäeval pole sugugi nalja asi. Nii mõnigi „rändur“ leiab peale paaripäevast „ekslemist“ naaberlinnades selle vägagi „tasku peale käiva“ olevat, ning pöördub väsinult kodukohta tagasi.

Meest aga ei heiduta tänapäeva raskused, vaid julge lõvina tormab ta võitluse oma aadete ja „aarete“ eest. Ikka julgelt edasi, kuni?...

„In vino veritas!“ ehk „maakeeles“ — „viinas on tõde“, selle uusega ühtuvad arvatavasti kõik mõisakülalased, kes tarvitavad kartulimahla. See tung mahla järele on isegi vahel nii suur, et kord leidis viinakaupluse müüja oma äri tööpäeva lõpul täiesti „laastatuna“, millist asja varem polnud kohapeal juhtunud, kuid „in vino veritas!“

JAAK.

Naeruväärne on KUI...

...pandimaja midagi pantida soovib.

...elektrijaam ostab küünlaid ja õlilampe.

...majaperemees alandab üürihindu.

...vetelpäästjat tuleb päästa.

...sööklaomanik sureb nälga.

...lutikapulbri valmistajal on voodis lutikad.

...trummilööja trummipulgad on kodus naisukese käes.

...poksimeister saab naiselt lüüa.

...pasunapuhujale puhutakse kärbsid pähe.

...riigivolikogus keegi ei küsi midagi.

...läänerindel püssi lastakse.

...keskküttega majas on soe.

...Mõisaküla kinos jookseb film viperusteta lõpuni.

...daamid külma ilma korral on villased sukad jalas.

...Tallinna ja Tartu vaimud ühinevad.

MIDA SA MÖTLED?

— Kallim, mida sa mõtled?

— Seda, mida sinagi!

— Ats, no küll oled sa häbemata!

Te juhtute kellegi näitsiku peolt koju saatma. Mis on tulemus?

(Vanemad sunnivad teid tütrega abielluma.)

Inimene hakkab ajaviiteks kirjutama luuletusi. Mis käivad sellega kaasas?

(Muinasjutulised autasud.)

STANDARDTÜÜP.

Esiatsel vaatlemisel paistab olevat kooliõpetaja. Tegelikult on mak-suinspektor, kuid võib ka olla rätsepa käealune, kontrollassistent, suvitumaksu sissekassierija või linnapea kandidaat.

Moodsaid mõtteid

Tutvus daamiga — hõberebane. Köva „võtmine“ — seitse ööd-päeva. Ametlik hilinemine — paar tundi.

„Puhas ots“ — kuus kuud. Suutäis — üks liiter.

Söökla ettekandja moment — üks tund. Väike võlg — paartuhat krooni.

Väike trepitski — paar karahvet ja pott õlut.

Üks juubel — tosin ümbrikke.

Tõuk.

NII ja NAA

MILLEKS?

— Narva kandis olevat ostetud posti-saadetiste kalliksimineme tõttu ära kõik saadavalolevad postmargid.

— Imelik! Ei tea milleks?

— Ei tea?

ISEGI POISID!

— Poisid miks te kaklete? Olete ju vennad?

— Jah, seda küll, aga me mängime kahte eri korporatsiooni kuuluvat tudent.

VÄIKE MEES

— Kiituti, kas täna rõõvlipilti on?

— Ei ole, väike mees.

— No, siis andke üks lapseplats.

SAUNAS.

— No-noh, mis siis sinuga juhtunud on, oled üleni näost sinine, kuna aga täna on kõigest kaks pügalat alla nulli? Istusid külmutuskapis, või?...

— Umbes jah, aga nimetati teist saunaks.

— Kuulsin, et teadlane-aatomitepurustaja Heldur Eduiste on peale kauaaegset puhkust hakanud jälle purustama...

— Jah, Heldur Eduiste purustas hiljuti oma perekonnaõnne

— Räägitakse, et üks tuntud kettaheitja on teinud harukordse heitmise.

— Tean. Too kettaheitja heitis nimelt end suurtesse elutormidesse.

— Tuntud viulimängija Villu Vilksi tegi ühe järjekordse mängimise.

— Ja, see viulimängija mängis oma sõbrale toreda vembu — nimelt mängis ta oma sõbra vekslit notari kätte.

TÕUK.

PUHASTAGE ülikonnad ja kleidid keemilises puhastuses »UUDENDUS« Tartu mnt. 17, (Reimanni nurg), Kaabude vormimine.	Tapa vanemaid rätsepaärisid A. Nõorme Jaama tän. 5 seisab ka algaval hooajal iga nõudliku töötarvitaja teenistuses.	Odavaid moodsate tantsude tunde annab vilunud, kauaaegse praktikaga õpetaja. Vana- ja stepitants. Kaupmehe 16-1.	Igaüks ostab enda mööbli Uus tän. 5 Soom'e ärist
Igavuse peletab OLEVI TANTSUSAALIDE kodune ja üli-meelolu- line õhkkond	RIIAS ÕPPINUD VILUNUD korsetitegija võtab vastu tellimisi korsettide, rinnahoidjate, bandashide jne. peale. Töö kiire ja korralik. Hinnad mõõdukad. Tallinn, Narva mnt. 49-2 Aus usega M-me FRIEDA	 Tee valmistajast tarvitajani läheb meie lehe kuulutuse kaudu.	

Laul ühendab

Tule tagasi sa...

Võistlustöö nr. 15 Autor — HELI

Ta oli pikk blond noormees ja omas väga ilusa hääle, mille tõttu ta oli üsna tuntud meie linnas. Kohtusime esmakordselt ühes kohalikus laulukooris, kus ma juba kauemat aega liikmeks olin ja kuhu nüüd temagi liikmeks astus. Ei aimanud ma siis, et meist võiksid kunagi sõbrad saada. Ei omanud ma talle ka suuremat tähelepanu, kuna ta mulle liig kaugel ning kättesaamatu näis. Ent minu

suureks imestuseks tervitas tema mind alati, kui tänaval või mujal kohtusime. Sellele vaatamata jäime teineteisele ikkagi võõraks, kuni ükskord see laulukoor omavahelise koosviibimise korraldas, kus, muuseas, ka mina pidin laulma.

Musika ühendab — nii olin kuulnud sageli öeldavat, kuid ei uskunud seda. Tol õhtul aga veendusin, et see tõesti nii on, sest ei osanud meie tutvumist muuga seletada kui sellega, et meid sidusid ühised huvid — muusika ja laul. Me polnud teineteisele varemalt öelnud rohkem kui „tere“, seal aga äkki kõnetas ta mind mu ees-

nime pidi. Nood esimesed sõnad helisesid kaua mu kõrvus kui mahe muusika, mida võid kuulata kõike unustades... Samal õhtul juba ütlesime teineteisele ka „sina“.

Järgnesid mitte just sagedased ja lutsukäigud saabusse kevadesse. Oli nii hea kuulata jutustusi tema paar aastat tagasi lõpetatud koolipölvest ning paljust muust, millest ta nii kaaskiskikvalt oskas rääkida.

Kahkudes ei midagi muut, kui tugev, võib-olla siiski liig kaua kestev käesurve. Ent ma ei igatsenudki muud.

Olin õnnelik...

Saabus suvi — suvi, mis nii palju südamevalu tõi. Pidin ajutiselt lahkuma laulukoorist ega saanud sellest talle teatada. Nii ei kohtunud me enam kaua.

Ühel päeval ei suutnud ma enam soovile, teda näha, vastu panna. Helistasin talle ja ütlesin, et teda õhtul teatud kohta paluti tulla, kuid ei öelnud tolle paluja nime.

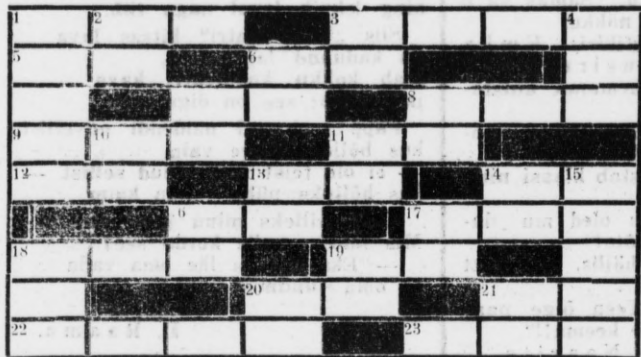
Ta tuli, ent ma ei tunnud end sugugi nii õnnelikuna, kui olin kujutlenud. Ei julgenud talle tunnistada, et ise teda kutsusin. Kartsin ju, et ta minust siis vahest väga halvasti mõtleb. Lahkudes võttis ta mu mõlemad käed ja hoidis neid kaua... Olin õnnelikum kui kunagi varem ja kartus teda kaotada kadus.

Siis lahkus ta pealinna ja olen teda näinud veel vaid paar korda. Sellele vaatamata ei suuda ma tema pilti oma südamest eemaldada. Meenub laul „Tule tagasi sa“. Nii kutsub teda mu süda alati.

Ent kas tuleb ta veel kunagi tagasi — minu juure?

Kas võtab ta veel mu käed, et hoida neid — alati...

Silpristsõnad

Põikread: 1. Kuulus tantsijatar-filmitäht, 3. Kitzbergi lavateos, 5. Vilets küttematerjal, 6. magus aine, 7. Saali teos, 8. Saar Vahemeres, 9. USA osariik, 11. tänav Tartus, 12. maksuvahend, 13. teraskate, 17. pikali, 18. Kalmani operett, 19. kuulus tenor, 20. Barbusse'i sõjaraaman, 21. vend, 22. eesti kuulsamaid maadlejaid, 23. aedmari.

Püstread: 1. Helifilm Zarah Leanderiga, 2. vähim sõjav. üksus, 3. „Estonia“ näitlejatar, 4. saar Vahemeres, 6. naisenimi, 7. Verdi ooper, 8. küsimus, 10. mesilaste toode, 11. eesti kunstnik, 13. riik Euroopas, 14. lind, 15. H. Raudsepa pseudonüüm, 16. endine eesti merejõudude ülem, 17. inglise jalgrattafirma, 18. Tšaikovski ooper, 19. noor Eesti keeleteadlane, 20. kasu, 21. vedelik.

Auhinnaks hõbesõlg

Lahenduste saatmise viimaseks tähtpäevaks on 26. märts.

„Film ja Elus“ nr. 9

ilmunud ristsõnade lahendused:

Paremale: 1. Kreek. 6. Keres. 10. Aaria. 11. Adieu. 12. Vai. 14. Adu. 15. Tempo. 17. Aav. 18. Osi. 20. Baar. 21. Mitt. 22. Ats. 24. Lii. 27. Uinak. 30. LUB. 32. Noa. 33. Aia. 34. Blond. 35. Wells. 36. Amati. 37. Allan.

Alla: 1. Kave. 2. Raam. 3. Eri. 4. Ei. 5. Kalev. 6. Kaupo. 7. Ria. 8. Eedo. 9. Suuk. 15. Tartu. 16. Osmik. 17. Aaa. 19. Iii. 23. Sindi. 24. Laava. 25. Elba. 26. Kulm. 28. Tila. 29. Lasn. 31. Boa. 33. Ale.

„FILM JA ELUS“

nr. 9 ilmunud ristsõnade õieti lahendajaist said auhindu:

SEIKLUSROMAAN — Helmi Tolga, Mustvee, Tartu tän. 93. NAHAST PEENRAHAKOTT — Rudolf Sokk, Võru, Katarina. 8.

SUDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

SUDAMESOOVE lugejaskonnast avaldatakse „FILM JA ELU“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus südamesoovide sisus võtta ette parandusi või neid ebasobivusel hoopis välja jätta. Vastuseks saabunud kirju võib kätte saada Tallinnas, peakontorist, Tõnismägi 7—2, teisel korral kella 5—6-ni p. l. või Tartu kontorist, Tartu, Rüütli 16. Vastava arvu postmarkide saatmisel lähetame kirjad kuulutajale koju.

Igale südamesoovile, mis saadetakse avaldamiseks meie lehe vastavas eriosas, lisatagu juure kahe viimase „Film ja Elu“ soodustused.

Südamesoovid avaldatakse toimetusse saabumise järjekorras.

KAKS LÖBUSAT TÛTARLAST sooviksid sulesõda noormeeslega üle kodumaa. Kirjad Lehtse p.-k. 10. Maie, Imbi.

HALLOO TÛTARLAPSED aastais kuni 20. Teiega soovivad kirjavahetust ja tutvust kaks rõõmsat optimistlikult ellu suhtuvat noormest. Kirjad Juts 20. Kutt, Narva postkontor isikutunnistuse 813278 ettenäitajale.

NOOR SÛMPAATNE TÛTARLAPS soovib tutvust haritud pealinna noormeeslega. Eelistatud brünetid. Kirjad saata aadr. Juta Mägi, Kiviõli, Velsi kauplus.

HALLO, KENAD TÛTARLAPSED TALLINNAST! Siin korralik noormees soovib jalutus- ja kino-kaaslasteks tÛtarlast. Kirj. „F. ja E.“ talitus Tallinnas mgs. „Andy 99“.

32-AASTANE linna omavalitsuse teenistuses olev blond noormees soovib tutvuda 20—32-aastasega daamiga, soovitav väiksemat kasvu. Kirjad enese- ja elulookirjeldusega slt. „Blond Romeo“.

TUNDMATU INTELLIGENTNE TÛTARLAPS aastates 17—25, kui suvatsed vastu võtta ühe tÛlihingelise noormehes kauneid mälestusi ning siiraid otskohesid mõtteid pikkades kevadkirjades, siis palun kirjutada slt. mgs. „Per Gynt“.

KIRJUTAGE BRÛNETT TÛTARLAPSELE Kohila p.-k. 3.

TÛTARLAPSED TALLINNAST, kes teist sulestaks kahele lõbusale „jänkile“. Kirjad „Film ja Elu“ toimetusse mgs. „Veli“ ja „Jänki“.

POISSLAPSED ÛLE EESTI! Kaks noort elurõõmsat tÛtarlast soovivad tutvust pikakasvulistena kena välimusega poisslastega aastais 20—25. Kirjad slt. „Blond Marion“, BrÛnett Marianne“.

HALLO RIIGITEENIJAD! Kes Teist suudaks tõsiseks tuttavaks olla noorele varand. kindlustatud tÛtarlapsele! Kirjad Leokese raamatukauplus, Viljandi nõudm. „Kai“.

NARVA DAAMID! Noorem sõjaväelane-sportlane soovib teie hulgast lõbusat tuttavat vaba aja meeldivaks veetmiseks. Sulestage „F. ja E.“ toimetusse Tallinn, „Suuskur-jooksja“.

LÖBUSAD SÛMPAATSED HARITUD HÄRRAD! Kirjutage kahele samasugusele noorele piigale. Narva postk. nõudm. Reet, Riina.

HALLO LÖBUSAD TÛTARLAPSED! Kevade saabudes tutvuskid teiega meeleldi kolm noormest. Kirjad „AA“, „BB“, „CC“, Petseri Tööstuskeskkool. Veski.

TANTSU ÕPPIV NOORMEES otsib partnerit tantsuklubi. Partner peab olema pikk 160—167 sm, sale. Kirj. slt. „Heino“.

KAKS NOORT ja võlvat tÛtarlast soovivad leida teatri- ja kinokaaslast huvitavate ja ilusate noormeesse seast, (vanus 19—26). Soovitav blond või šataän. Kirjad palume saata Tallinna slt. „Helen ja Ann“.

KOLM TEMPERAMENTSET TÛTARLAST soovivad pikemakasvulistele mereväelastele ülejajateenijatega kirjavahetust. Kirjad slt. „Mall“, „Mai“, „Kai“.

KOLM SOOME NEIDU soovivad tutvust-kirjavahetust eesti meremeestega, et neile jutustada kaugest põhjamaa polaarvööst ja tÛhjadest tundrarest. Vastame ka teistele kirjadele. Kirjad aadressil: Rakvere, Võidu 50—3 „Kertter 18“, „Pipa 16“ ja Katrin 18“.

VÄIKE NEID! Kui oled aastais 18—25, heasüdamline, siis palun tule, ulata 25-aastasele korralikule noormehesle oma käed. Kirjad aadressile: TÛve tän. 41 poodi, mgs. „Kevad“.

SOE KEVADTUUL SUUDLEB mullarÛpest õitsma kaunid kevadlilled. Noormehed Tartust, kes teist tahaks olla kolmele inetule kevadlillele päikeseks. Kirjad Tartu slt. mgs. „Riina 17“, „Reemi 18“, „Ruda 19“.

KES SUUDAB OLLA truu Ûhele, see teatagu endast kohe slt. Tartu esindusse Rüütli 16. „Ainult Sinule“.

NOORMEHED AVARAS EESTIS! Tulge aidake meile varakult kaasa kevadel lõbustamiseks. Kirjad kuni 20. skp. Elva postkontor. Klassiloterii raamatu nr. 0.5007 B ettenäitajale „Ly“, „a „Ey“.

KAS LEIDUB NOORMEEST, kes peletaks igavuse. Soovitav pikemat kasvu, aastais 23—28. Kirjad ühes endakirjeldusega Tallinna slt. mgs. „TÛtarlaps pealinnast“.

HALLO! HALLO! PRL JA PROUAD! Siin 2 tõrmitest väsinud meest tahaksid luua mugava kodu. Kirjad slt. „Maamees 30“, „Merimees 20“.

HALLO NOORMEHED! Kolm kena temperamentset tÛtarlast soovivad teiega tutvust. Kirjad Maalse p.-k. Täebla „Anita“, „Evi“, „Senjoriita“.

HALLO JÄÄTUNUD SÛDAMETEGA poisid, siin 2 tÛlihingelist tÛtarlast, kes teevad armastusradadel esimesi samme. Kirj. lt. mgs. „Lõoke 18“, „Leelo 17“.

TÛTARLAPS, kui sulle meeldib rõõmu valmistada Ûksikule poisslapsele, siis kirjuta Assamalla p.-ag. p.-k. 26 „Jaak“.

KAKS VALLATUT ÕEKEST soovivad kirjavahetust soliidsete noormeeslega. Kirjad aadressil Leili ja Elli Silland Kadriina Tarvitajate Ûhisus.

TÛTARLAPSED ÛLE KODUMAA! Teiega soovib tutvust-kirjavahetust kaks lõbusat ja avameelset Tartu noormest. Kirj. saata „Kõster“ ja „Kõnsa“ Tiigi 59—2 Tartu.

KOLM NOORT LÖBUSAT TÛTARLAST soovivad tutvust-kirjavahetust sõjaväelastega Ûle Eesti! Kirjad slt. Tartus mgs. „Hedy“, „Dolly“, „Judy“.

HALLO NOORMEHED ÛLE KODUMAA! Sulestage kolmele tÛtarlapsele! Kirjad slt. Tartus mgs. Danielle, Deanna, Dorothy.

6 SAARE NOORMEEST, kes on huvitatud spordist ja muusikast, soovivad kirjavahetust tÛtarlastega. Aadr.: Kuressaare, Tallinna t. 26—6 mgs. 1-18, V-20, H-18, B-18; A 20 ja H-17.

SIHVAKAD! Kaks lõbusat, pikakasvulist tÛtarlast soovivad leida teie seast samasuguseid peokaaslasti läheneval laupäeval. Teat. slt. Tallinna „Film ja Elu“ toimetuse „Mia-Tia“.

TÛTARLAPSED AASTAIS 18. Kes tahaks olla tõsiseks tuttavaks Ûksildasele noormehesle. Kirj. slt. mgs. „Rahutu veri!“

TÛTARLAPSED ÛLE KODUMAA! Teiega soovib tutvust-kirjavahetust kena noormees. Kirjad Uus t. 16-a Viljandis „Ilmar“.

TÛTARLAPS BRÛNETT 18—22 a., tutvut intelligentse, haritud 24-a. noormehesga jäävaks sõpruseks. Kirjad: 70—3 Kiviõli.

HALLO TÛTARLAPSED!!! Siin iseseisev noormees, kes kokaraamatu põhjal sööke valmistades on saanud seedimisrikke ja vingumürgituse, soovib tutvuda neidudega, kel on laiemad teadmised sel alal. Kirjad: slt. Tartu isikutunnistus 806812 ettenäitajale.

TÛTARLAPSED! Olge kahele lõbusale poisslapsele „lihavõtte-jänkukuks“ ja kinkige neile pühiks oma kiri. Kirjad slt. „Rix 18“ ja Rax 17“.

Regina

KÖLNIVESI
LÖHNAÖLI
K R E E M
P U U D E R

elegantsele naisele

A/S. Prov. Julius Lill

TÛTARLAPSED PEALINNAST. Kes teist oleks kahele noormehesle pealinnast kino- ja teatrikaaslasteks. Kirjad saata „F. ja E.“ toim. ms. all „Heino“ ja „Arno“.

TÛTARLAPS VALGAST, kas suvatsete päästa kurbusest, muremõtetest, Ûksikut tõsiselt ellu suhtuvat noormest. Olen vaikne ja tagasihoidlik, ausameelne. Kirjad: Valga postkontori isikutunnistuse nr. 505525 kuni nõudmiseni „Õppur“.

„Film ja Elu“

Soodustused

nr. 4 — 14. märts 1940.

HELINO
Läti suurfilm
**„KALURI
POEG“**
«Uus Eesti» kirjutab:
Seda filmi võib teist
kordki vaadata.
5, 7, 9 2, 4, 6, 8 10

**GLORIA
PALACE**
Benjaminio Gigli
muusikafilmis
**„LAULEV
NARR“**
Pühade eeskava
MEHED TIIBADEGA

**KINO
MODERN**
Anny Ondra
uusimas spordi-muusika-
suurfilmis
**„Narrid
lumes“**
Kaastegev:
PAUL KLINGER

**KINO
BI-BA-BO**
Viru 11.
Sügavasuline draama
**„Leegitsev
rada“**
Peaosades: Ruth Hussey
ja Eduard G. Robinson.

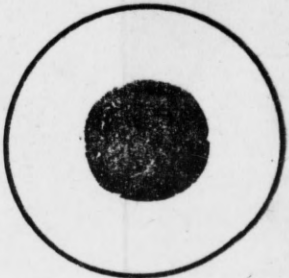
ARS
Seik usrohke
põnevusfilm
**VALGE
TIGER**
MAMO CLARK,
COLIN TAPLEY

DIANA
Kopli t. 8.
Shirley Temple
lõbusas muusikarohkes
filmis
„Susanna“
H. „Suure armastuse eest“ Haarav
armastusromaan Robert Tayloriga ja Irene Dunne'iga

ORION
Paldiski m. 25
Heli Finkenzeller, Hans Holt
„Kontsert Tirolis“
H. TORZANO looming maailmasõja rindelt
13 meest ja 1 suurükk

SKANDIA
Viru t. 10.
Kauaoodatud e akorraline
kino-uue sündmus!
Suurfilm
Kadunud silmapiir
Peaosades: ROLAND COLMAN, JANE WYATT

ETTEVAATUST NAISTEGA — SPIONAŽ!

Nii sõja kui ka rahu ajal ringleb tuhandeid spioone kõikjal, pannes tähele rahvaste eluavaldu ja püüdes teada saada riikide saladusi. Tihti on osavamaiks salakuulajaiks ilusad naised, kes oma võluga vallutavad mehi ja mitmesuguseid teid kasutades meelitavad välja, varastavad ja petavad tähtsaid teatmeid, plaane ja kavatsusi.

Mõttesse vajunult sammus Richard Karr toas edasi-tagasi. Ülesanne, mille ta äsja oli saanud, meelitas teda väga, ent ta teadis ka, milliste hädahohtudega see oli seotud.

Sõjamineisteriumi salakapist oli selletamatul teel kõrvaldatud tähtis dokument, mis sattudes valedesse kätesse oleks võinud tekitada palju diplomaatlikke sekeldusi.

Richard Karr oli üks osavamaid salaluureinimesi ja temale tehti ülesandeks seda dokumenti kas tagasi muretseda või hävitada. Karr asus siis ka päris süstemaatiliselt asja kallale. Ta valvas kõiki isikuid, kellel oli pääs sõjamineistri tubadesse. Tal õnnestus selgitada, et ministrit oli viimasel ajal tihti nähtud naisterahvaga, keda seltskonnas juba „proua ministriks“ hüüti. Olgugi, et Karril oli piinlik, siiski pidi ta asjaoludele ministri tähelepanu juhtima. Lõpuks ütleski minister, et see naine dokumentide kadumise eelõhtul teda olevat külastanud.

Neid jälgi hakkas Karr seirama. Ta sai teada, et madame de Rieux on võrgutavalt ilus naine ja vististi suuteline isegi sellise ligipääsmatu mehe, nagu sõjamineister, pead segi ajama. Pärast seda kõike ei olnud Karril raske kindlaks teha, et nimi „de Rieux“ oli võltsitud. Ta hankis selle naise kohta igasuguseid teateid, ainult teda ennast ei õnnestunud tal leida. Ta oli üldse kadunud.

Kohe avaldati otsimiskiri, Karr ise seadis end reisivalmis — seal helises telefon. Karr kuulis aparaadis tuttava inspektor Radleri häält, kes talle teatas, et otsitavat naist olevat nähtud Prantsuse piiril. Passikontrollil olevat see naine praegugi veel mees, kuna ta oma erilise iluga silma torganud.

Kümme minutit hiljem oli Karr teel jaama. Kogu ettevõtte õnnestumine olenes kiirusest.

Reisi jooksul mõtles Karr veel kogu sündmuse üksikasjaliselt läbi. Kui ta vaid teaks, millise riigi jaoks see naine töötab! Et ta Prantsusmaale sõitis, see veel ei tõesta, et ta Prantsusmaale huvides tegeleb. Karr lootis, et ta töötas omal käel ja teated müüis sellele riigile, kes rohkem pakkus. Sellised kauplemised võtaksid aega, mis oleksid Karrile võimaluse jättnud proovida dokumenti tagasi saada.

Piiri jaamas kuulis ta passikontrollilt, et daamil oli võetud sõidupilet Pariisi. Sinna suundus ka Karr.

Jõudnud Pariisi, kuulas ta mõnes hotellis järgi, kas seal on nähtud sellist naist, kusujuures ta võluva daami illesvõtte ette näitas. Ent kusagil ei olevat teda nähtud. Väsinuna asus viimaks Karr „Metropoli“ hotelli. Ta pidi hea õnne peale ootama jääma.

Kui Richard Karr õhtul läbi hotelli sammassaali sammus, jäi ta äkki niivolult seisma: ühe laua ääres nägi ta otsitavat jutlemas kellegi härraga. Ta istus hooletus-elegantse poosis pehmes tugitoolis ja saatis armsate žestidega oma sõnu. Mõnigi imetlev pilk peatus temal, ent ka kadedusest helkivad vaated naiste silmist riivasid teda. Lõpuks sai Richard Karr jagu enda üllatusest. Ta asetus kõrvallauda ja lugedes ajalehte pidas naist silmas. Oma suureks kurvastuseks ei kuulnud ta ainustki inna vestlustest. Nad kõnelesid väga tavaliselt ja teiste külaliste jutlemine summutas täiesti nende sosina. Viiru pärast jättis daam härra jumalaga ja sammus trepist üles. Ruttu tõusis ka Karr lauast ja järgnes temale. Esimesel korral nägi ta naist kaduvat ukse taha. Karr peatas möödaruttava boy ja küsis temalt kuuteistkümnenda numbril elaniku nime.

„M-me Sunard, monsieur,“ vastas pois ja pilgutas üleannetult silma. Karr surus poisile raha pihku ja läks enda tuppa. „Niiviisi. Nüüd on siia ta nimi Sunard!“ mõtles ta.

Jõudnud oma tuppa, riietus ta ruttu lahti ja tõmbas endale musta trikoo selga — Karr kavatses m-me Sunardi tuppa tungida. Kui see naine paberit endaga kaasas ei kannud, võis selle vahetada ka kohvritest leida.

Kell kaheksa: õhtusöögi aeg. Et veenuda, kas m-me Sunard on söögisaaalis, helistas Karr hotelli keskjaama ja palus end ühendada number kuuteistkümnega. Keegi ei vastanud. Rahulolles pani Karr kõnetoru käest, läks oma numbril palkonile ja kummardus üle barjääri. Hotelli esikül oli vastu valkest kõrvallatavat. Karri arvestuse järele pidi naine tuba asuma just tema toa all. Õnnelik juhust! Ent veel üks asjaolu oli talle kasuks. Hotelli valgusreklamaid säras hoone vastasküljel, ja hoone esikül oli täielikus pimeduses. Kiiresti ronis Karr üle võre. Ta kõigutas end siia-sinna, laskis lahti ja langes just keset alumist palkonit, mille uks oli lahti. Tasa lipsas ta pimedasse ruumi, kuulatas veidi ja hakkas siis tuba taskulambiga valgustama. Valgus langes suurele kohvrile nurgas.

Lühikese muukimise järele avanes kohver. Kiiresti otsis Karr kõik läbi, iga kui vähema riidetüki, ei leidnud aga midagi. Akki kuulis ta samme uksele lähenevat. Kiiruga sulges Karr kohvri. Seejuures kukkus mingi kõva ese maha. Ruttu tõstis Karr selle üles ja tahtis peitu minna. Seal läks aga ruum äkki valgeks ja m-me Sunard seisis ukse silmitsedes üllatanult meest. Ent ruttu kogus naine end. Ta tegi, mida ükski teine naine poleks teinud tema

asemel: sulges ukse ja astus mehe juure.

„Mida tahate siit?“ küsis ta valjult kohmetanud Karrilt.

Sellised olukorrad ei olnud Karrile uudiseks. Mis teda aga häiris, oli selle naise omapärane ilu.

„Noh, teie ju seisate siin justkui oleksite keele kaotanud,“ ütles m-me Sunard veidi sõbralikumalt. „Kui tahate saada minu pilti, oleksite selle minult lihtsamal teel saanud.“

Nüüd alles heitis Karr pilgu esemele, mis oli ta käes. See oli m-me Sunardi fotograafia kitsas raamis.

„Tahtsin... mõtlesin... Armuline proua, jumaldan teid! Ei sõandanud teile läheneda. Ent teilt pilti tahtsin saada tingimata. Sellepärast otsustasin teie tuppa tungida, et seda — rõõvida! Palun, kui võite... andke andeks!“

See tuli Karril nii südamest, nagu oleks ta tõtt rääkinud.

M-me Sunard silmitses Karri tähelepanelikult. Talle meeldis see mees. Ta siiras nagu, ta spordist karastatud keha jätsid naisele tugeva mulje. Naeratusena, mis tegi naise veel ilusamaks, astus pr. Sunard mehe juure. Pehmel häälel ütles ta:

„Milleks kõik see? Meeldite mulle!“

Karr kummardus sügavasti ja suudles naise kätt. Ta tundis, kuidas ta süda peksis ja mõistusehäält vaikima sunnits. Iseäralikku võlu hoovas sellest naisest, mis teda segaseks tegi. Kui Karr siis ta silmisse vaatas ja seal nägi ihalevat läiget, haaras ta naise enda kallistustesse.

Järgnevad päevad olid Karrile tulvil õnne. Ülesanne, mille pärast ta oli sõitnud Pariisi, oli unustatud. Ta elas vaid armastusele selle veetleva naise vastu.

Ent sellele veetlevale naisele oli olukord ammugi selge. Juba kui ta oma tuppa astus ja mehe tabas, sai ta aru, et mees, kes tuleb armastatud naise pilti varastama, ei riietuks trikoosse, tavalisesse hotellivargase univormi.

Juba pikemat aega oli Karr tähele pannud, et m-me Sunard sai tihti kellegi väga elegantse inglasega kokku. Kui mõlemad lahkusid, vahetasid nad pilke, mis kõnelesid rohkemast kui sõnaga. Kui inglase, keda m-me Sunard Karrile esitles enda noorepõlv-sõbrana, pärastlõunal kodumaale sõitis, hingas Karr kergemalt.

Richard Karr seisis hotelli sammassaalis. Seal kuulis ta portjeed telefoni juures nimetatavat Sunardi nime. Karr muutus tähelepanelikuks ja kuulis: „Kindlasti, m-me Sunard, lennuk Londonisse stardib kell veerand üks öösel. Saadan

teie pakid kohe lennuplatsile.“

Veri tungis Karrile pähe. See naine, keda ta nii kirglikult oli armastanud, kelle pärast ta oli kaalule pannud oma olemasolu, see oli teda petnud. Ta ei väärinud mehe armastust. Karri otsus oli kindel. Veel täna tahtis ta naiselt saladokumendi üle lüüa. Ruttu astus ta portjee juure ja sõnas: „Siidand veel täna ära, palun mulle arve numbrisse saata.“ Siis ruttas ta oma tuppa ja seadis end reisivalmis. Telefoniteel tellis ta endale koha Pariis-Londoni lennukil.

Kui Richard Karr aeroplaani asus, ei olnud m-me Sunard veel ilmunud. Et end tundmatuks muuta, oli Karr endale habeme ette kleepinud ja tumedad prillid ninale pannud. Ta jättis nüüd õpetlase mulje. Istunud oma kohale, tõmbas ta taskust „Timesi“ välja, mille tagant pidas hoolega sissekäiku silmas. Lõpuks tuli oodatu. Ta istus otse Karri ette. Seal panidki juba mootorid masina värisema ja varsti tõusis hii-gellind õhku.

Ruttu kadus Pariisi tuled meri, andes aset pimedusele. Nüüd asus Karr enda plaani teostamisele. Peale tema enda, lenduri ja proua Sunardi ei olnud kedagi aeroplaanil. Ta tõmbas taskust vatitropikese, immutas selle eetriga ja hiilis tasa naise juure, kes raamatut luges. Kiire liigutusega surus ta vati seljatagant naise suule. Naine püüdis end lahti rabelda, ent ta ei suutnud vabaneda mehe raudsest haardest. Teadvusetult langes ta enda istmel kokku. Karr oli kindel, et lendur sellest kõigest midagi ei märganud. Nüüd otsis Karr naise läbi, avas hooletult kleidi ja otsis seal salataskuid. Ent vaatamata hoolikale otsimisele ei leidnud ta dokumenti. Nõutult vaatas Karr liikumatult lamavale naisele.

„Kus on ometi paber?“ urises ta vihaselt ja otsis läbi ka veel naise mütsi. Pettunult viskas ta selle minema. Ent siis mõtles ta veidi ja katsus naisele mütsi jälle pähe panna. Seejuures tundis ta kõva eset juustes. Ta tõmbas selle välja: mingi kapsel! Silmapilkselt avas Karr selle: ihaldatud dokument ilmus nähtavale. Rahulikult pani Karr selle oma rahatasku ja asus nüüd ülesande kardetavama osa kallale. Iga istme all oli langevari; kiiresti seadis Karr endale ümber ühe lan-

Kaasakjaskuvald põnevusjutte pakub

gevarju ja läks ukse juure. Suure jõupingutusega õnnestus tal seda avada, kuna kohutav õhusurve vastu rõhus. Vilistades tormas tuul sisse. Karr võis veel näha lenduri hirmunud nägu, siis hüppas ta alla pimedusse. Mõne sekundi pärast avanes langevari, ja aeglaselt hõljus Karr sügavikku.

Kakskümmend neli tundi hiljem istus Richard Karr oma toas ja luges naeratades ajaleheteadet: „Salapärase allahüppamine reisis-lennukist Pariis-London.“

Havasi agentuur teatab: Pariis-Londoni reisis-lennukist hüppas eile keegi reisi ja langevarjuga alla pärast seda, kui ta oli noore daami, miss Alice Goodwyni, eetriga uimastanud. Daam kinnitas, et temalt ei olevat midagi varastatud. Juhtum on väga salapärase.

„See annab reporteritele pead murda!“ arvas Richard Karr endamisi, pani ajalehe kokku ja telegrafeeris oma ministrile.

Mitte vaid armastus pole kõik

Muinaslugu

Bobist ja Barbarast

Hollywoodi suurimad armastajad on „ikka veel“ abielus.

„Kes oleks seda uskunud!“ ohkab imestunult nii mõnigi hollywoodlane ja teinegi filmihuviline, „Bob Taylor ja Barbara Stanwyck on „ikka veel“ abielus.“ Nood jutumärgid sõnadel ikka veel oleks tavalise jutuna abielupaarest õige kummalised, ent Hollywoodi tähtede abielude pikkusest kõneldes pole siin midagi imestada. Aastane abielu on Hollywoodis juba enam-vähem kestvusrekordiks.

Bob ja Barbara abiellumine oli Hollywoodile üllatuseks. Seda üllatavam oli aga veel paari otsus — asuda elama ranžosse. Loomulikult pole see mõni väike popsikohakene kusagil Kalifornia mägedes, vaid päris uhke „karjamõis“, vähemalt euroopa mõistete järgi, kuigi seal puduloste asemel peetakse hobuseid ja koeri. Ent see on juba kord Kalifornia stiil.

Too ranžo on õige avara pindalaga. Kolmkümmendviis aakrit on ainuüksi viljade all, mis sügisese lõikuse ajal aitavad katta kõiki väljaminekuid. Juba kuid on Bob ja Barbara ratsutanud, elanud looduse lähedase maainimese elu ajal, mil enamik staare lõbutseb tolmustes ja suitsustes öölokaalides. Vähe käib neil külalisi ning nii on paari nende üksilduses segamas vaid teener ja tallipoiss.

See pole mingi palee, milles elavad Taylorid.

Prantsuse koloniaalstiilis madal maamajakene väga meheliku sisustusega, mida Barbara pole püüdnudki kohandada oma naiseliku instinkti järele, sest kummalisel kombel ühtuvad tema ja Bobi maitset täiesti.

Nii tõsielulised kui nad olid oma maja valikul, on Bob ja Barbara ka oma armuasjus. Linnas, kus südameasjad on trumbiks, kus romantika ajab oma eluvõõramaid õisi, ei istu „kinolina suurim armastajapaar“ alalõpmata ninapidi koos ega vahi vaid teineteisele silma, nagu see otse kirjutamata reeglits teiste hollywoodlastest armunute kohta.

Bob ja Barbara ei näe teineteist kunagi stuudios töö juures. Barbara ei istu unistavate silmadega, imetledes oma andeka mehe tööd, samuti ei tee seda ka Bob. Oma vabad tunnid ei veeda nood mõlemad tavaliselt Hollywoodi lõbustuskohtades, vaid nad on leidnud elule mõtte teineteises ja lihtsates pisiasjades, mis halli argipäeva nii suurepäraselt aitavad kaunistada.

Robert Taylor elab praegu kahtlemata oma elu meeldivaimas ajajärgus.

Need pole olnud lihtsad võitlused, milliseid ta on pidanud inimestega, kes temast vägisi tahtsid teha „ilusat poisit“ ja moeahvi, ent ometi on ta tulnud välja võitjana ning tohib lõppeks ka linal olla tema ise.

Vähe on Hollywoodis neid staare, kes oma noore kuulsuse elanud üle sellise kaine peaga, nagu tegi seda Bob. Need, kes teda tunnevad, ei leia peale loomuliku küpsus- ja arenguprotsessi tema juures

... ning Bob Taylorite koerakasvatus- ja harimise osakonnaga

Barbara oma lemmik hobusega...

mingit muutust. Temas pole midagi sellest „kirglikest tules“, mis õhutas teisi näitlejaid, nagu John Gilbert, Valentino ja Lionel Barrymore suurteks don-juanideks. Taylor on

vaid meeldiva välimusega, ent rikkumatu hingeeluga noormees.

kes on õppinud võtma naiste austust muutlikuna, nagu see juba kord on, osates leida haganate hulgast puhtaid teri.

Bob Taylori nime ümber pole kunagi olnud suuri skandaale. Pole kõneldud temast kui temperamentsest staarist, kes ei oska oma suud taltsutada. Tema on oma võitlused võidelnud täiesti rahulikult, tasa ja targu — ning jõudnud täpselt sama kiiresti sihile kui ta tormakad ametivennad.

Suurimaid võitlusi peab Bob aga läbi tegema oma režissööridega, kes teda vägisi ühest äärmusest kihutavad teise. Vaevalt oli Bob oma „ilusat poisit“ osadega saanud kuulsaks, kui publik karjus — me tahame Taylorit näha meest! Nojah, siis lavastati „Jänki Oxfordis“, mis tegi Taylori armastajast korra pealt sportlaseks. Stúdio aga sellega veel ei leppinud, tehes oma endise sujuva armastaja „Saatuslikus löögis“ poksijaks. Too „Saatuslik löök“ oleks muuseas võinud muutuda ka Bobi karjäärile saatuslikuks, sest poksijana ei löönud näitleja kindlasti mitte läbi.

Muuseas on Bob ka oma iseloomult juba veidi liiga äärmustesse kalduv.

Oma edu esimestel aastatel oli ta alati väga elegantne.

Ta kandis nõelasilmast tulnud ülikondi, mis olid veidi liialt elegantsed, ta jutlemine veidi liiga valitud ja ta kingitused liiga kallid. Ta püüdis elada nii nagu uskus seda publikut endast soovivat.

Ja äkki ta tundis, et see talle põrmugi ei sobinud. Kõik too pentsik jazzmuusika oli ta kõrvadele võõras ning ta igatses tagasi endist elu. Kummaliselt ta tundis, et see tee, mida ta käis, oli liiga kardetav

— ei võinud enam kuigi kaua kesta.

Ta läks reisima, lootes seal leida rahu. Ent juba New Yorgis tormasid reporterid talle kallale küsimustega: „Kas tahaksite olla pigem tark kui ilus?“ ning „kasvab teil tõesti habe.“

See oli hirmus. Välismaail töötas ta eemale hoiduda kõigist suurlinnadest, kus midagi sellist võis korduda. Nädalad Inglismaal olid rahulikud, ent nüüd osutus piinavaks üksindus. Pigem siiski juba üksindus kui massid New Yorgi tänavail ja reporterid oma häbematu küsimustega. Juba kavatses ta lipsata mõnele väiksemale laevale ja põgeneda salaja Hollywoodi. Ent ei, arg polnud ta veel kunagi. Ja nii astus New Yorgis kaile hoopis uus Bob Taylor, kes kellegi reporteri nõokavale küsimusele: „Mida vastaksite, kui teilt keegi küsiks, kas tahate olla pigem ilus kui tark?“ — „Et see on labane küsimus.“

Palju Bobi enesekindlusest tuleb kirjutada ka Barbara arvele.

Oma õnnetus abielus oli too õppinud, et iga inimese elus on aegu, kus keegi teine peale iseenda ei saa teda aidata. Ning siis peab igaüks seisma kindlalt omal jalul. Kahekesi ratsutades kõnelesid mõlemad palju elust ja armastusest, ent mitte tavaliste eluvõõraste armunutena, vaid inimestena, kes teavad, mis neid eelpool ootab.

Vastastikune arusaamine ja sõprus, sellele on rajatud kõik abielud, mis püsivad ja nii võib loota, et Bob ja Barbaragi veedavad oma unelmateranžol ilusaid aastakümneid...

Anekdoote

RUMAL RIKAS MEES.

Paul Kemp ja Theo Lingen istusid ühes Berliini kohvikus, kui keegi noormees uhkelt ja püstpäiselt sisse astus ning platsi otsivalt ringi vaatas.

„See on rikas,“ sõnas Kemp Lingenile. „Kas ei näi ta hirmus rumal?“

„Siiski,“ noogutab Lingen, „kuid ma olen kuulnud, ta ei olevat sugugi nii rumal, kui ta näib.“ „Kuidas?“ imestab Kemp. „Kas on ta siis veel rumalam?“

KAS ON VÕIMALIK KIRJUTAMISEST ELADA?

Max Halbe juure tuli kord noormees, kes talle seletas, et ta palavaimaks sooviks olevat saada kirjanikuks.

„Ma tahaksin meeldida teile kuulda,“ sõnas noormees, „kas on võimalik ka kirjutamisest elada?“

„Muidugi,“ vastas Halbe. „Kirjutamisest võib küll elada, kuid ei tohi kirjutada ainult luuletusi.“

„Vaid?“ küsis noorem põevalt.

Halbe vastas: „Vahetevahel tuleb kirjutada mõni rida ka oma rikastele sugulastele.“

**Lõikelilli,
lillekorve,**

leinapärge elavatest ja kunstlilledest soovitab

lilleäri Dunkri tn. 5

Hinnad odavad!

Pühendatud naisele ja kodule

Deanna Durbini lillilõhnaline parfüüm ei sobiks kunagi Virginia Bruce-taolisele küpsele naisele — nii arvab Max Factor jr.

ILURAVI pole MATEMAATIKA

nii arvab Max Factor jr., see pole asi, mida saab kindlaks määrata millimeetrilise täpsusega — niimitu milligrammi ruuži ja niimitu huulepulka, siis olete võluv!

Oleks vale arvata, et ainult jumestusvahendid teevad naise kauniks. On olemas loomulikult ilusaid naisi ja selliseid, kes ka perfektsemale makeup'ile vaatamata ei näi võluvatena.

Naised, kes kuuluvad viimasesse kategooriasse, teevad ränga vea, pidades iluravi ja võlu „glamourit“, sünanüümeks.

JUME

Iga õige jumestus peab vastama isiku omapärale ja näima loomulikuna, olema nagu osake isikust endast.

Veetlevalt jumestatud nägu ja elegantne riietus kaotab aga näiteks palju, kui sealjuures kandja soeng on korratu või küüned maniküürimata.

Maailma ilusaim naine poleks kindlasti ilus, evides kõrge ja kriiskava hääle, sest ka meloodiline hääli kuulub täiuslikult veetleva isiksuse juure.

Muuseas, mainitud ebameeldivat kriiskavat tooni harrastavad paljud daamid, seda ise tähele panemata. Ainult kuulajate piinatud ilmet võib näha, et nad selle all rängalt kannatavad. Ja ometi lahenduks ka see pahe äärmiselt kergelt, kui inimestel oleks veidi kannatust ja endakriitikat.

Samuti mõjub täiusliku veetlevuse saavutamise juures segavalt — halb rüht. Küürus selg pole veel ühegi mehe juures äratanud vaimustust!

KÄITUMINE

Kas usute või mitte, ent ka käitumine ja „seesmine isik“ mõjub vägagi tunduvalt iga inimese välisusele. Kui keegi on alati pahur või õel, evib ta näoilmege varsti midagi kibedat ning ebasümpaatset.

Mis vägagi aitab välistest asjadest võluvust tõsta, on parfüüm.

Parfüüm, mis sobib kandja isikuga, annab talle nagu mingi erilise oreoli — loomulikult aga ainult siis, kui on täiuslikult täidetud ka kõik eelmised võlulusreeglid.

Parfüümi valik pole aga sugugi nii kerge, nagu tavatsetakse arvata. Pole õige ainult lihtsalt astuda ärisse ja valida esimese kättejuhtuva lõhna. Kas kujutleksite, et Barbara Stanwickile võiks sobida sama lõhn, mis Deanna Durbinile? Vaevalt küll. Ning seepärast ärgu valigu küps naine kunagi maikellukeselõhna, ükskõik kui väga see talle meeldiks.

Võtke endale ühel vabal õhtupoolikul aega ja uurige end kord põhjalikult. Kevad on igasuguste iluravivigade parandamiseks parim aeg...

Kevadise moe pisiuudiseid

HALLIS VÄRVITONIS

on hoitud nooruslik ja väga elegantne kostüüm. Kitsalt volditud kuub on helehalli, kuna karmilt sportlik jakk tumedamas toonis. Kostüümi juurde kantakse roosa-hallitriibulist pulloveri.

SUURED ROHELISED NAHKAUNISTUSED

ilustavad helehalli kostüümjakkki. Nad on motiividenä ömmeldud taskutele ja käistele. Kuub näitab üksikuid voltidegrupeeringeid, mis mõjuvad väga saledakstegevalt.

KIREVATEST RIPSPAALTEST

saab valmistada imetoreda garnituuri, millega ilustada tumedat talvekleiti kevadeks. Mitu kitsast ripspaala võõle ömmelduna moodustavad toreda kaunistuse, harmoneerides samas tehnikas valmistatud käiseilustustega.

SUURED TASKUD

on iseloomustavaks kõigile uutele kevadmodellidele. Kostüümidel algavad taskud vöökohast ja ulatuvad peagu palistuseni. Väga moodsad on ka kaks suurt taskut, mis ainult ülemiselt äärelt õrnalt stepitud palitu külge.

KAHEVÄRVILISED KOMBINATSIOONID

on kevadeks vägagi meeldivad ja sobivad. Avar mantel, mille seljaosa koobaltsinine ja hõlmad valged, mõjub äärmiselt omapärasena. Mantlit võib kanda kas vööga või ilma.

KUNAGISELE KAPOTTKÜBARALE

sarnaneb moodne kevadmodell kanarbikuvärvilisest šifoonist, mille äärt ilustab kõrge lillekaunistus ning mille kaks pikka paela on seotud lõua alla suureks lehviks.

VALGE TIKANDUS

lahtise kolmveerandpika tumesinise kompleejaki juures mõjub väga dekoratiivselt ja rikkalikult. Ka jaki vooder on sama mustriga kaetud.

VÄGA HEA

näib väikeserüuduline must-valge lai kloošelik ja sportlik must jakk. Jaki reväärid on ilustatud kitsa valge servaga ning kerge valge pikeebhuus või koetud džemper annavad ülikonnale kevadise värskuse.

PUUSAPIKK TULIPUNANE JAKK

mis lõikelt avar ja sirgjooneline, sobib suurepäraselt tumesinise ja mustade kleitidega. Jakil on suured stepitud taskud ning valged nõõbid.

VÄGA MEELDIVAD

on ühevärvilistel jakkidel ja pluusidel põimpaelast ilustused. Neid võib asetada kas sirgete ribad, lehvikeste ehk rosettidenä.

SÄRAVAD LITTERMOTHIVID

ilustavad tumesinise pealelõunakleidi õlapartiid. Paremal küljel asuv suur tasku näitab samuti litterkaunistust, mis kordub kuue vasakul palistusel.

VÄRVILISED TORUKESSEKS KEERATUD TAFTPAELAD

aitavad ilustada tumedat talvekleiti. Mida kirevam see ilustus on, seda kevadelikumana ta näib...

RISTPISTETIKAND

ilustab laia brodüürina oliivrohelist kleiti kaelusest kuni äärepalustuseni, kordudes samuti väikesel püstkraakesel. Tikand on tehtud veinipunasest lõngast, mis toonilt oivaliselt sobib roheline kleidiga.

KUNI PIHANI

on jaki soos läbiõmmeldud väikeste kataluudega, tehes selle osa veidi eemalseisvaks. Kuna modell on mõeldud kevadeks, evib jakk lühikesed käised.

MAASIKAVÄRVI BOLERO

tumesinise kuue juure on moe meeldivamad kevadtujukesi. Kuub on kõrge müdriaga, nii et seda saab kanda ka ilma pluusita, ainult väikese vestikesega, ent ka väike pitspluus näeb selle kombinatsiooni juures imekena välja.

MUST LAKKNAHAST KÜBAR

harmoneerib hästi tumedate lakktriipudega ilustatud sportmantliga. Lakiga on äärestatud kaks suurt taskut ja samuti õlapartii, kuna mantli kinnituseks on kolm suurt lakknõopi.

Lõbusalt lehvib kevadtuelles Laraine Day kahevärviline kevade kostüüm, mis koosneb pruunist karusnahajakist ja avarast kullakeselõiklisest bež seelikust.

Tartu sugemeid

• Kull. Koppa Pärn •

need on Tartu lavakunstnikud, kes otsustasid ühe nädala jooksul pidada juubeliõhtuid. Vaesel teatri- rahval andis päris joosta üksteise selga kuhjatud austamisõhtutele. Vaevast möödus Kull'i „Pesa“, tuli asemele Koppa „Nurmekänd“ ja seejärgi Pärna „Roxy“.

Esimese ja viimase lavakunstniku austamine leidis aset „Vanemuises“, kuna R. Koppa't kui „Sõdurite Kodu“ teatringi näitejuhte, austati Sõdurite Kodus. Rahvast jätkus igale austamis- õhtule, mis tõttu ei saa juubilarid kuhjaga täide- tud kassat tühendades tagantjärele kedagi kiviga visata. Tuleb vaid öelda kõigile suur tänu! Kuulduste järgi olevat Kull oma 25-a. pideva ja vaevarikka töö tasuks saanud hulga hinnalisi üm- rikke, kuid seevastu hoopis vähem R. Koppa, kes samuti on rassinud 25-a. pidevalt laval. Tema tee- neid hindas ülekõige teatripublik, kes oli juubeli- õhtul täies koosseisus juubilar austama ilmunud. Ka Pärn oma 10-aastaga saavutas täissaalilt kenakese kassa. Temagi on südamest tänulik pea- miselt teatripublikule. Ümbrikke — eriti hinnalisi olevat olnud napivõitu.

Tartlane jääb nüüd uute juubelite ootole, kuna juubeldamise hoog on ju kõigil sees!

TARTU KOMMERTSKOOL, 3. progümnaasium, reaalkool ja kaubandus-ärianduskool — kõik ühes kehatüüpi — pidas möödunud reedel ja lau- päeval aastapäevapidustusi oma uues ja toredas koolimajas. Reedene päev oli pühendatud õpilastele ja kutsutud külalistele. Viimased leidsid ilusaima ja lõbusaima ajaviite suurejooneliselt juubelpöörde- õhtul, kus tantsiti ja lõbutseti peokavas ettenähtud raa- mes. Õpilased olid teinud tublit tööd. Nii leidis publiku poolt elavat vastuvõttu Nils W. Gade 3-me osalise ballaadi „Murueide tütar“ ettekanne õpilas- koorilt ja solistidelt õp. O. E. Mois'i juhatusel.

Lõbusa jalakeerutusega libedal uuel parketil pandi juubeliõhtule punkt.

Järgmise päeva hommikupoolle leidis aset kooli ruumes aktus vaimuliku ja ametliku osaga.

Õhtul kogunesid koolide vilistlased ühisele koos- viibimisele. See oli ka esmakordne, kus mõlema kooli — kommerts- ja kaubanduskooli vilistlased olid leidnud juubelpäeval ühise tee ühisele koos- viibimisele. Mõlemad vilistlaskogud pidasid enne teelauda asumist korralisi peakoosolekuid. Kom- mertsikooli vil. kogu otsustas üksmeelselt valida vil. kogu auliikmeks haridusmin. kutseoskuse osak. abidir. J. Kiivet'i koolile osutatud teenete eest.

Vilistlastega jagasid ühiselt rõõmu ka koolide direktor N. Tubin, insp. Ehrglis ja mitmed õpetajad, liiues tantsu vilistlastega võrdset.

TARTU LINNAMEESKONNA VÕIT kahekord- se europa-meistri Leedu korvpallirahvusmeeskonna üle on ennekuulmatu, mis paneb imestama igat tõi- sist sportlast. Kulutulena levis pühapäevaõhtune

suurvõit üle linna ja peatselt ka üle maa, mille tähistamiseks tõsteti klaase kohvikute ja resto- ranide laudades. Tartu linnameeskond on Euroopa meister!

Kas ta just seda on, aga sellise suuruse ta ikka „maha murdis“, ülekaaluka punktide arvuga!

Kuulduste järgi omavat Tartu linnameeskond sellise tugeva koosseisu, et ükski teine suurus ei suutvat teda võita! Nüüd hakatakse kindlasti või- dukale ja üle öö kuulsuse omanud linnameeskonna- le väärikat vastast otsima...

E.-H.

Nahktarvete-kliinik

Parim ja soodsaim nahktarvete, portfelli- de, käsitaskute parandus- ja värvimistööko- da asub HARJU 29-8, TEL. 412-75.

Kõik tellimised täidetakse kiiresti, kusjuures hinnad on tarvitajale vastuvõetavad.

Reportaazi jääparketilt

Üppurnoorsoo liuväli „REAAL“

Peagu täiesti koolinoorsoo liuväljaks on kujunenud paljude aastate jooksul endise T. L. Pgl. Reaalkooli aias igal aastal korraldatav liuväli. Õppurite keeles lihtsalt — „Reaal“.

See liuväli on asutatud 1911. a. Praegu allub liuvälja organiseerimine Tallinna Linnakoolivalit- susele, eesotsas koolivalitsuse juhataja J. Kent- siga. Tegelikult juhatajaks on aga poeglaste 2. gümn. direktor K. Koljo. Mitmesuguste koha- pealsete korralduste läbiviijaks H. Ploompuu.

Liuväli on avatud igal äripäeval kella 15.00—18.30-ni ja pühapäeval 12.00—18.30, kusjuures algkoolide noored kasutavad peamiselt päevast aega. Huvitav on tähele panna, et siis, kui noo- red jäävad õhtuks, vanemad õpilased nagu ei tahakski tulla ja liuvälja kü- lastajate arv jääbki sel õhtul väikse- maks.

Meeleolu loomise eest hoolitseb kord nädalas 2. gümn. ürite orkester hr. P. Hakk'i juhatusel. Muusikaõhtud on igal esmaspäeval, kesknädalal ja reedel.

Endise puumaja-lobudiku asemele on püstitatud meeldiva välimusega ja puhas majake, milline sisal-

N. Gole Smid

juhatab pühap., 17. skp., kell 12 päeval Tallinna Töölismuusika Ühingu poolt kino „Modernis“ kor- raldatavat soovikontserti.

dal riiehoiuruumid eraldi poistele ja tütarlastele, kassaruumi ja korrapidaja toa. Kokku mahutavad riiehoiud 720 üliroivast. Kui paari aasta eest vanas riiehoiuis valitses äärmine korralagedus — igaüks pani riided ära oma käe järgi — siis nüüd on selles suhtes täielik kord majas.

Uued ja korralikud riiehoiuruumid on aidanud tunduvalt kaasa ka külastajate arvu tõusule. Kes- miseks külastajate arvaks on umbes 450 õhtus.

Meeldiva talispordi harrastajaid käib „reaalis“ pea kõikidest pealinna koolidest. Eriti võiks nime- tada E. enderi Eraprogrammaasiumi, lähedal acu- vaid 2. gümn. ja Riikl. Ingl. Koll. ning Gustav-Adolfi gümn.

Agaramate liuvälja külastajatenä paista ad teiste hulgast silma Fr. Akeli tütre tütar, spor- dinoored vennad Sallo'd ja „Jõumees“ Herodes.

Veel on näha gustav-adolfiast Neumanni, korvpallimeest Ugami ja mitmeid teisi üldtun- tud ja teatud koolinoori. Osa neist on viimasel ajal siiski üha kindunumalt hakanud silma viskama S. S. „Kalevi“ liuväljale, kuid nooremad on ja jää- vad ikkagi truuks vanale „reaalile“.

Regloh.

Vana arm ei roosteta Ma pole enam vaba.

1.

Aken esimesel majakorral avanes äkilise tõu- kega. Frank Normann, kes just parajasti majast väljus ja auto järele vaatas, tõstis aralt silmad ülespoole. Oli see Ellen... Ta blond pea kummar- dus kaugele üle akna ja suurlinna villasid üm- britsevat vaikust segas ta pehmekõlaline hää: „Frank, Frank, saad sa minuga nii käituda!“ Lähed- alolevate villade akendele ilmusid uudishimuli- kud näod, aga nad tulid hilja, sest mees kadus kiirelt kõrvalläänavasse ja noore näitlejanna blond pea kadus, kui ta oma abikaasat enam ei silma- nud.

Frank istus autosse, ja kes ta ettepoole vaju- nud kuju ja kahvatunud näojooni oleks tähele pannud, poleks tas ilalgi seda julget spekulanti, piltilusa näitlejanna Ellen Ratay paljukadestata- vat abikaasat ära tunnud. Väsinud, mürdnud mees, kes midagi peale rahu ei igatsenud, istus polstril. Frank teadis, mida ta tegi, abielludes noore näitlejannaga. Kirg vallutas teda tormihoo- na, kui ta Ellenit esmakordselt nägi, ja ta sõpra- de hoiatused, isegi oma arusaamine, et too naine ei sobi ta juure, ei muutnud ta otsust. Leiab ta kunagi veel jõudu, kord kõigile lõppu teha? — Vahepeal käis Gregor Collai, Olympiateatri ülem- režissöör näitelaval rahutult-edasi tagasi, vaada- tes ohates kellale. Proov oli juba kella 10 määra- tud, ja nüüd tund hiljem, pole Ellen Ratay'ld ik- kagi veel. Teistelt näitlejailt kuuldus kibedaid sõnu hellitatud diiva tujudest, kui Ernst Römer, noor armastaja, hoiatavalt sõrme huulile surus: Frank Normann ilmus teatrisaali. Collani ruttas talle vastu, pärides madame Normann'i hilinemise põhjust. „Mu naine on varsti kohal, palun öelge talle, et ma peale ühte ärilist toimingut talle jä- rele tulen.“ — Viie minuti pärast ilmus Ellen ar- mastusväärse naeratusega. Vaadates näitelavalt tühja teatrisaali, kadus naeratus ta huult. „Kas mu meest pole siin?“ küsis ta. „Härra Normann oli siin, ta tuleb teile järele.“ — Ellen naeratas jälle. Proov algas ja peagi võlus noor näitlejan- na kõiki oma sarmi ja andekusega. Äkki põneva stseeni keskel hüüdis ta: „Frank!“ ja ainsa hüp- pega näitelavalt teatrisaali, liibus ta õrnalt oma mehe kaenlasse. Kolleege tähelepanemata sõlmis ta käted ümber mehe ja suudles teda kaua, pa- lavalt. Ellenist hoovas anduvat naiselikkust, ar- mastust, alluvust kõrgeimale tahtele. Üleval näi- telaval ei julgenud keegi sellele armastusidüllile naeratada, kõik teadsid selle ilusa naise hüppelisi tujusid. Ainult Collani ohkas resigneeritult, tea- des, Ratay tõi on tänaseks lõpp... — Sel õhtul

istus Frank Normann vaikselt ja enesesse süve- nenult oma töötoas ja Ellen püüdis teda asjatult kõnetada. Nagu kassike põimis ta end mehe üm- ber: „Armsam, ole jälle hea. Sa tead, ma ei saa elada sinuta.“ — Ja siis tuli päev, kus nad lah- kusid, sest mehe närvid ei pidanud enam vastu. Frank tundis, et ta pole varsti enam muud kui tah- tejuureta mängukanna tujuka naise kätes. Muutu- matu ilmega kuulas ta mehe otsust, öeldes oma hurmava häälega: „Mine, meil pole teineteisele enam midagi öelda.“ Peale seda sõitis ta proovile, kus ta oma kaasnäitlejannale sosistas: „Tead sa uudist, mu mees jättis mu maha.“ Selle juures püüdis ta naeratada, kuid pisarad valgusid ta silmist. Siis sirutas ta end, ta silmades leegitses hädaohdlik tuli ja punased huuled sosistasid: „Aga, pane tähele, nädala pärast palub ta jälle mu ar- mastust.“

Ellenil oleks peaaegu õigus olnud. Frank Nor- mann oli naist, kellest ta lahkus ja kes ta elu- rõõmu murdis, vihanud, nagu mees üldse võib vi- hata. Ellen seisis ta kujutlusis oma ohjeldamatu temperamendiga ja närvevapistava tujukusega... Aga siis, siis nägi ta Ellenil ilusaid silmi iga naise pilgus ja ta hurmav hää kostis kõikjal kõrvu. Ta kujutlusist eemaldusid kõik vead ja ta igat- ses Ellenit piiritu armastuse lõõmaga, mis hele- dais leekes südant põletas. — Aastad möödusid. Teatritaeava ilmunud uued tähed kõrvaldasid El- len Ratay nime ja kuulsuse. Ka filmimaailmas vilksatas palju uusi nimesid, neist viimaseim oli Frank Normann, filmikontserni peadirektor. Ta meelekohad olid hallid, ta teravad näojooned veelgi markantsemad, kuid siiski kadestatud kõik filmijatarid Lo Menotti, Frank Normanni favo- riiti. See ilus ja auhane naine kohtas Normanni alul ainult ärilisel, oli ta vastu niisama külm ja tagasihoidlik kui kõigi teitegi vastu, alles ta kuul- suse tõusuga hakkas Lo Menotti direktoris nä- gema ka meest. Lo Menotti teadis enese olevat tuntud jõu, kuid tal polnud talenti, mis ta nime rahvusvahelise kuulsusega oleks ehtinud, kuna seltskonnatase oleks vaid tõusnud, abielludes peadirektor Normanniga. Ja nii olid nad teine- teisele lähenenud... — Uksekell helises. Lo rut- tas ise avama, silmis säras ootuserõõm. „Sa oled hurmav, Lo. See valge kleit sobib sulle jumalikult. Ma olen uhke sulle.“ „Kuid mitte nii uhke nagu mina sulle, mu Frank,“ ütles Lo. Nad naeratasid õnnelikult ja varsti vuhises peadirektori tuntud Mercedes linna pa- rima hotelli poole, kus sõpradering neid ootas.

Ellen Ratay; see nimi tabas Normanni nagu nool südamesse. Oli see võimalik? Kas võis mine- vik, mida lahutas 15 aastat, jälle elustada? Surm- kahvatult langes Normann leentooli ja sekretär, kellele ta korrespondentsi dikteeris, hüüdis hirm- munult: „On teil paha, härra peadirektor?“ Frank Normann viipas väsinult käega... 15 aastat, ta elutöö, mis talle, kuulsuse toonud...

Mis töid need aastad Ellen Ratay'le. Aeglaselt ja järjekindlalt oli ta oma kuulsuse tipult alla laskunud. Ta nimi oli pealinna teatreist kadunud, ta esines veel vaid provintsiteatris. Värisedes luges Normann sedelit, kes Ellen filmis esinemist pa- lus. Ta jõudis otsusele, sõita hotelli, mille aad- ressi leidis sedelil ja veerand tunni pärast seisis ta ees naine, kes ta nooruse kirg on olnud ja kes ikka veel hurmaval häälel sosistas: „Oh, Frank, et sa ise tulid!“ Viivukese seisis nad teine- teise vastu, võõraina. Siis ütles Frank: „Ma ei teadnud, et sa oled siin, Ellen.“ Naise huulile kerkis saamatu, kurb naer, mis tal kortse sil- made all veelgi suurendas. „Provintsis ei läi- nud enam. Tahaksin filmis esineda... Ma pole küll kunagi filminud...“ Hirm leegitses ta hää- les, ta hüüdis: „Aga ma tahan võidelda, tahan fil- mis samasugune kuulsus olla nagu varem laval.“ Ja jälle ümbritses kurb naeratus ta kahvatuid huuli. „Teadsid sa, et ma olen filmiühingu direk- tor?“ „Ja, Frank, ma olen õnnelik, et sul hästi läheb. Et ma sind täna näen, seda ma ei usku- nud. Aga...“ „Loomulikult, tahan sind aidata, Ellen, aga sa ei aimagi, kui raske on filmitse.“

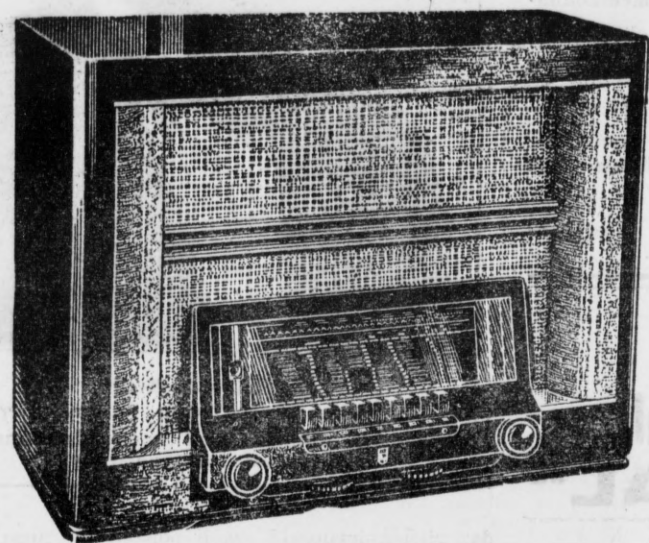
Ellen Ratay uhke pea seisis samasugusena, na- gu Frank seda noorusajast mäletas. Ta ütles rahu- likul: „Mu sõber, sa mõistsid mind valesti, ma ei taha sind tülitada. Olen end siiani ise aida- nud ja teen seda ka edaspidi.“ Siis ei suutnud ta enam, äge nutuhoog valdas teda. „Oh, Frank, Frank, miks sa tulid. Mine, aga üht pean sulle veel ütlema, mu armastus on alati ainult sulle kuulunud, ja ma ei unusta sind ilalgi.“ Koh- kunult seisis Frank armastava naise ees, aga ühtki trööstisõna ei libisenud ta huult. Aeglaselt lah- kus ta, kõrvus ikka veel nutt, mis surmavalt haa- vatud linnu appihüüdu meenutas.

Sel päeval läks Frank varem kui harilikult Lo Menotti juure, kes teda rõõmusaravalt vastu võttis. Ainult pilk Franki ärritaud näkku rõvits täielikult õnneläike ta silmist. „Jumala eest, Frank, mis on sinuga juhtunud? Ma pole sind sellisena veel näinud!“ Frank seisis tõsiselt, võitis Lo käe ja ütles: „Kui sul õnn ühel päeval oma armastatud mehe kõrval naeratab, siis kuuled sa oma pühamal tunnil sõnu: õnnes ja õnnetuses, rikkuses ja vaesuses, rõõmus ja mures kuuluge ühte, kuni surm teid lahutab.“ ja paitades naise pead, ütles ta: „Lo, ma pean sinust lahkuma, ma pole enam vaba...“

PHILIPS OLÜMPIA SARJA

võrdlematud pärlid

raadioaparaadid Olümpia III ja Olümpia IV, kehastavad tänapäeva moodsaimat raadiovastuvõtu tehnikat.

Olümpia IV

PHILIPS Olümpia III Hind Kr. 305.—
Alalis- ja vahelduvvool. Hind Kr. 325.—

PHILIPS Olümpia IV Hind Kr. 415.—
Alalis- ja vahelduvvool. Hind Kr. 440.—

- Helipuhtus ja ilu kõrvale.
- Moodne ja nägus välimus silmale.
- Äärmine lihtsus ja otsustarbeksus käsitlemises.
- Praktiline ja mugav järelmaksuvõimalus (kuni 9 kuud) omandamisel.

Mehed tiibadega

„Mehed tiibadega“ sisuks on õieti 35 aastat lennukunsti ajalugu. Film algab 1903. aasta pioneeride esimeste katsetustega, lõppedes moodsa lennutehnika suurimate saavutistega, olles seega ülihuvitavaks dokumentaalfilmiks, mille ülipõneva sisu dikteerib juba selline seiklusrohke aineistik.

Filmi peategelasi on Fred Mac Murray, Ray Milland ja Louise Campbell, kolm noort „Paramounti“ tähte, kes meeldivalt suudavad edasi anda lennukunsti eest ihu- ja hinge võitlevaid pioneere.

Fred Mac Murray, keda filmipublik tavaliselt on harjunud nägema lõbusates osades, esineb siin esmakordselt tõsisel karakteris, mis pole sugugi mõni leeb armastaja, vaid võrreldav mõne mõnigi ebaõilsa iseloomujoonega.

Lõbusalt kihutab Ann Southern kevadele vastu.

Ray Milland, üks „Verevendadest“, seostu on siingi ehtne džentlmen-lendur, tõsine töönimene, kes ei pane rõhku välisele hülgusele, vaid suure töö tegijana jääb sageli oma seltsimeeste taha varjuti.

Noor Louise Campbell mängib tütarlast, kes lennuasjanduse pioneeri tütrana ihu ja hinge on pühendunud lennukunsti arengule, aidates kõigil kaasa ning tehes tööd ka mehe-eest.

Filmi peavooruseks on just ta põnev sisu, loomutruu mäng ja — värvid.

Lendamine, see on olnud inimeste unistuseks sajandeid. Juba ammu katsetas mõni hulljulge mees „tiibadega“, mis talle töid surma, ent alles viimastel aastakümnetel on lendamine arenenud kohutava kiirusega. See pole just kuigi pikk, ent seda huvitavam ja põnevam ajalugu, mis lennukunsti ajalool selja taga. Kes ei mälestaks esimesi argu lendamiskatseid kummalistes masinates, milledega tänapäeva piloot ei julgeks minna oma kaela mürdmagi. Ometi on ka need ohvrid olnud hädavajalikud lennukunsti arengule.

Maa, kus igasugune tehnika, loomulikult siis ka lendamine, on arenenud väga kõrgele, on Ameerika. Põlvnebu ja sealt maailmakulul Lindbergh ja teisigi lennusaursi.

Ka esimene „lennufilm“ tuli Ameerikast. Paljud vist mäletavad veel hästi suurfilmi „Tiivad“, mis meilgi aastate eest meenikalt linastus.

Too „Tiibade“ režissöör William A. Wellmann on ka „Tiibadega meeste“ lavastajeks, seega peaks tal olema seljataga hulgaliselt kogemusi lennufilmide lavastamise alal. Pealegi on „Mehed tiibadega“ esimene väriline suurfilm lennuasjandusest, tehes seega teose veelgi huvitavamaks.

GERALDINE KATT

Geraldine Katt üha suuremat populaarsust võitev näitlejatar.

Kas mäletate veel teda? Anna Sten, kes oli kunagi hulkade lemmikuks.

Peab küll olema õige rumal tunne, istuda väikeses piirilinnakese kütmata jaamahoones keset külmemat talve ning kuigi sul on raha taskus, siiski nälgida, sest see raha pole maksev. Selline seiklus juhtus mõningate aastate eest väikeses näitegrupiga, kes parajasti pidi minema Prahasse võõrusetendusele. Seal tuli aga Austria annekteerimine ning kõik reisijad pidid piirijaamades ootama oma saatust, sest Austria piirid suleti. Nii istus siis salgake näitlejaid austri raahga tšehhi jaamakeses ning oleks kindlasti nälginud, kui mitte üks kaastundlikke jaamaametnikke poleks neile laenanud paari krooni.

Mainitud trupis viibis tol korral ka väike Geraldine Katt, kes enne oma õige lavakarjääri algust sai õieti juba tuttavaks filmiga „Tütarlaps Irene“. Tõusnuks tal tolkorral esimene edu pähe, poleks ta võib-olla kunagi hakanudki mängima teatris, vaid tegetsenud palju kasulikuma filmiga. Selliseks rumaluseks oli aga tol ajal vaevalt 15-aastane Geraldine liig sihikindel ja teadlik oma karjääri raskustes. Tänu sellele pole ta ka kunagi muutunud šablooniiseks. Ta pole ei naiivitar ega „magus tüdruk“, vaid väike karakternäitlejatar, kes on kodus nii klassikalistes tragöödiates kui ka üllatavalt komöödiates.

Ta on tänapäeva tüdruk läbi ja läbi, kes ei tunne „kunsti kõrget kutsumust pilvedel ratsutamiseks“. Selleks on tol väikesel tüdrukul liiga palju iseloomu ja auhannust.

„MINU IDEALIKS ON DUSE.“

phib ta ise avameelselt, tuues oma suurest raamatukogust välja paksukõitelise teose suurest näitlejatarist.

„Mul on alati kahju, et ma teda pole näinud, kuna tema surres olin alles kolme-aastane. Sellele vaatamata olen muretsenud temast kõik kättesaadavad teosed, nii et võiksin täielikult tema isikusse süveneda. Igatahes olen juba nii palju temalt õppinud, et andekus ilma usinuseta ei saavuta midagi. Avameelselt öeldud ei meeldiks mulle tegevusetult istudes oodata „suurt imet“, pigem tahan juba oma võite saavutada süstemaatilise töö läbi. Võib-olla seepärast valdabki mind iga esietendus eel nagu mingi jääkülm halvatus, mis eriti tuntav proovidel, sest siis usun, et võiksin asja tuhat korda paremini teha kui olen seda teinud tegelikult.“

Sageli kujutlen, et astun äkki lavale, kus hoopis teine dekoratsioon kui see, mida proovidel olen näinud. Nii juhtus mul ka hiljuti Shaw „Caesar ja Cleopatra“ esietendusel — kuigi mulle neljateist-

aastase Cleopatra osa ja Shaw' tekst väga meeldisid.“

„Kui teid kõnelemas kuulda, võiks arvata, et olete pärit mõnest vanast näitlejate perekonnast.“

„Mitte sinna poolegi.“

KUNSTNIKKU POLE MEIE PEREKONNAS ÜLDSE OLNUD

ning vaevalt pärinuksin oma andekuse ka vanemalt. Mu ema on õpetajanna — armastusest asja vastu. Ma pole näinud enne naist, kes võtaks seda kasvatuslikku ülesannet nii tõsiselt kui tema. Ja mu isa? Noh, tema algas laevapoisina kusagil Adrial, seikles läbi kõik maailmamered, asutas reisibüroo ning evib aurikuid. Tema ema oli muuseas itaallanna, küllap sealt olengi pärinud oma seiklushimu, mis küll ei aja mind kaugele rannadele, vaid kunsti kõrgetele pilveringastele...

Et ma otse teatrikoolist astusin filmi, see on teile vist teada. Alles hiljem sain viibida nii paljalt igatsetud teatrilaval lõbusates jantides nagu „Naisteparadiis“ ja „Scampolo“. Teatritöö vaheaga täitsid filmimised ja võõrusetendused, nii et ma ülelõigse aja pärast just ei tarvitsenud muret tunda. Ometi ihaldaksin nüüdki mõnda mõnusat hetke lugemiseks, sest

RAAMATUD ON MU PARIMATEKS SÖPRADEKS.

Sageli kahjatsen, et ma ei kärsinud lõpetada gymnaasiumi, sest siis oleks mul tore ülevaade kirjan-
dusajaloost.

Need raamatud, milliseid siin näete, on õieti vaid väikene osake suurest kogust, mis mul Viinis vanemate juures. Kuna mul pole praegu iseseisvat korterit, siis ei saa ma ka kõiki oma sõpru siia kaasa tuua. Nendegi hulgas valitseb juba praegu kohutav segadus, sest kuidas muidu oleks Bonselsi „Mesilane Maja“, „Madame Curie“ eluloo kõrval — või siin näiteks „Carmen“ koos teosega kostüümiasjandusest.

MUUSEAS ON MU LEMMIKTEOSEIKS KA MUINASJUTUD

— need meeldivad mulle nii väga, et ma kunagi ei jutustaks muinasjutte lastele, kuna neis leidub palju õrnale lapsehingele mõistmatut jubeidust. Kord jutustasin ühele väikesele poisile teatris „Hansu-kest ja Gretkeest“, ent too ei taibanud kuidagi, miks vanemad saatsid oma lapsed öösel üksinda pimedasse metsa. Näete, seepärast ei jutusta ma enam kunagi lastele muinasjutte.

Agas nüüd huvitati, teatris ootab mind mu Kleopatra, kes ometi kuidagi ei tohi „istuma jätta“ Caesarit...“

Võlur Oz

Ütleme juba kohe alul — see pole tavaline maailm, kuhu neid seekord viinud filmirežissööri taipukas aju. Ei, kõik lapsepõlves loetud muinasjutud, kurjad ja head nõiad omavad äkki elava kuju ning tantsik-
levad kireva reana mööda vaataja häämas-
tunud silmade eest.

Mis on siis õieti Oz? Kus ta asub? Sellele küsimusele polegi raske vastata — iga inimese enda fantaasiamaailmas. Seal, kuhu

OLEVI TANTSUSAALID
PIKK TÄNAV 30.

Üleminek kevadhooajale!

Nüüd tants iga!

teisipäeval — päas 25 s. — heliplaadid,
neljapäeval — „daamidele 45 s.
häradele 55 s
laupäeval — „55 s.
pühapäeval — „55 s.

Mängib „THE DANCING TRAVELLERS“

„Igus kell 20.“

KAUNEIM MEELELAHUTUSKOHT KÕIGILE!

on varjule pandud kõik meie haprad ning õrnad unistused, mis karmis igapäevas nii kergelt puruneksid.

Praegu on tõsised ajad. Kõikjal kuulame ainult sõjamõllu, halisemisi ja ohkeid. — Otse päästev on seepärast kas või paariks tunniks jätta maha piinav argielu ning sukelduda maailma, mis meile tavalt-
selt kättesaamatu.

Peab tunnustama režissööri otse tänuväärselt põhjalikku tööd, mida on tehtud selle filmi lavastamisel. Pole kerge luua fantaasiamaailma, millele igaüks läheneb erisuguse ettekujutusega. Maailma, kus rändav ringi kummalised olendid.

„Metro“ on rakendanud „Võlur Oz“ tegevusse oma parimad jõud. Väike Judy Garland tubli Dorothy, kes satub imedemaale,

Frank Morgan „Võlurina“, Ray Bolger „Hernehirmutisena“ ning Billie Burke „Hea nõiana“ sobivad otse suurepäraselt oma eriskummalistesse osadesse, elades sisse tege-
laste hingeelu, mis ometi seisab kaugel nende tavalisest osadežanrist.

Tõelise naudinguga selle suurfilmi juures annavad aga ka värvid, milledega too muinasjutufilm kaotanuks oma võlust vähemalt poole. On ju just värviküllus see, mis nii omame igasugustele muinasriikidele, et filmilinal nähtuna meile tööpoolest tundub, et oleme seda maailma alati kujutanud just niisugusena.

Loomulikult sisaldab film toredaid tantsustseene, meeldivaid viise ja hubast huumorit, kujunedes seetõttu arvatavasti üllatuslikumaks kevadpühade eeskavaks kõigile — nii täiskasvanuile kui ka lastele, sest mõlemale generatsioonile pakub film küllaltki nauditavat.

Judy Garland mängib „Võlur Ozis“ küll väikest tütarlast, ent pil-
dil on ta juba täiuslik noor daam

Elu... ootus...

Mary Stone oli 4-aastane, kui sõda põhja- ja lõunariikide vahel lahti puhkes. Ta isa langes Atlanta kaitsmisel ja vend Phil, kes nende farmi põlemisel veel midagi päästa tahtis, lõpetas oma elu leekides... Ema kätel lahkus Mary kodunt, nad põgenesid Savannasse, kuhu jäid sõja lõpuni.

Mary emal oli osav käsi, ta õmbles pesu ja kleite, ning talle anti meelsasti tööd. Põgenemisel jäi ta aga kopsuhaigeks, mis tööd palju takistas. 10-aastaselt hakkas Mary teenima, olles ühes lilleäris tellitud lillekimpude väljakandjaks.

Möödunud aeg farmis lehmade ja hobuste keskel oli ammugi unustatud; praegune elu oli vaid töö ja viletsus. Lilled virvendus meenutas veel midagi, mis varem olnud.

13-aastaselt suri ta ema. Maryt ei kohutanud üksildus. Ta leidis enesele parema koha ja ta sihtis kui ise kord äri avada. Ta unistas alati, kus õitsesid roosid ja daaliad... Ja aeda pidi korraldama aednik, kellega Mary oleks abiellunud... Aga Ulysses Round polnud aednik ja Mary teda nähes unustas oma tulevikuunistused. Ulysses — milline tore nimi ühele madrusele — sõitis kahemastilisel laeval Savannast Porto Ricosse, Savannast Paramaribosse ja paljudesse sadamatesse Lõuna-Ameerikas. Kui laev sadamas oli, võis Mary teda alati külastada.

Laadungiks oli kohvi ja seepärast lõhnas kogu laev kohvi järele. Ulysses kõneles alati kohvist, laadungist, kohviliikidest, lõhnast ja maitsest, istutamisest ja lõikamisest. Mis Maryle lilled, sama tähendas Ulysses'ele kohvi.

1877. aasta kevadel kihlusid nad. Maryl oli väike tuba kaupmees Fulleri majas, mis nüüd merelviibiva armsama mälestustega täitus. Aknast avanes ilus vaade merele ja sadamale, kus laevad, kaugelt merelt tulnud, puhkasid. Mary teadis palju mereelust; Ulysses oli talle tihti jutustanud navigatsiooniseadustest, tuulte hädaohtudest ja kompassipeensustest.

Mary tundis kohe, kas meeskond sadamasse sõitis heas või halvast tujus. Ja, seda võib tunda, kui südamega tähele pannakse.

Mary Stone oli tõeline madrusepruut. — Kord, kui Ulysses Pernambucosse purjetas, ütles ta enese mai keskpaigu järele tagasi olevat. Mary ootas aga veel juuni, ootas juuli. Ta trööstis end: vast on pikemaid peatusi ja uusi laadungeid, ei tohtinud ainult kannatamatult olla. Mary seisis akna juures ja tervitas kõiki saabuvaid laevu, ning madrused, kes esimese kodutervituse üle rõõmu tundsid, vastasid samuti. Tervituse, mis Ulysses'ele määratud, sai Tom, Robert või Sam. See oligi õige, olid nad kõik ju üks suur pere ühiste rõõmudega.

Suvi möödus, tulid sügistormid, üks laev teise järele sõitis tagasi. Mary küsis tihti laevaühingult, mis kahemastilisega juhtunud võiks olla. Inimesed olid aga ükskõiksed ja osavõtmatud, või nad pomisesid oma suitsevaile piipudele, et pole mingit teadet, olgu ainult kannatlik. Või nad arvasid, laev purjetas Hiinasse edasi.

Hiinast polnud Mary kunagi midagi kuulnud. Ulysses oli kõik kohvimaad üles lugenud, kuid Hiinat polnud nende hulgas. Ta ei uskunud neid inimesi, ja tundes end petetud olevat, ei pärinud ta enam kunagi. Mary ootas; ta rätik lehis, kui purjekad tulid. Talvel ja kevadel. Üks aasta oli möödunud, teine kadumas. Tal oli isegi heameel lilledest kadumas. Äri, kus ta töötas, oli südalinna ja ta pidi kesktänavale minema, et tükikest sinist merd näha. Ulysses oli talle kunagi rääkinud kellestki omapärasest kreeklasest, kes aastaid merel eksles, enne kui ta oma naise juure tagasi pöördus. Võib-olla tahtis ta selle jutuga, mida Mary küll õieti ei uskunud, talle hirmutundidel trööstiks olla. Kümme aastat oodata, viisteistkümmend, niisiis, seegi võis olla! — Mary lahkus oma seniselt kohalt ja hakkas õmblema. Keegi tüürimehe naine, kes kõrval elas, tõi talle kundesid, madrusepruute ja laevnikunaisi. Moest ei teadnud ta palju.

Mida rohkem aastaid möödus, seda vanamoelisemaks jäid kleidid, volangide, voltide ja imelike ülespuhvimistega. Varsti naersid lapsed nende riiete üle, siis ka naised. Viimaks jäid talle veel vanemad naised truuks, kelle arvates mood vastupidavuse kõrval oli väikese tähtsusega.

Naised puhusid Mary armastusest palju lugusid. Nad noogutasid ja vaatlesid teda mõnikord naljakalt, aga ei vastanud talle, kui Mary Ulysses'i tagasitulekust jutustas. Nad ei küsinud isegi, kas Mary kirja on saanud. Neil kõigil olid tunnid täis hirmu ja ootust selja taga, seepärast nad tundsid ka Mary kannatust.

Tulid kortsud näole, kahvatus, unetud ööd ja värisevad käed. Sadamasse sõitvale laevale lehvitas ta veel väriseva südamega. Varsti tundsid kõik Mary valget rätikut ja rõõmuga tervitasid nad tagasi. Nad teadsid, et Mary oli üks neist madrusepruutidest, kes ootas ja ootas...

Generatsioonid vaheldusid, noored said varsti Mary valge lehviva rätiku sõpradeks. Mary ei tundnud neid uusi merimehi, sest ta ei läinud enam kunagi välja. Laevad olid muutunud suuremaks, ilmus isegi nelja- ja viiemastilisi; täpselt Mary neid ei näinud, sest ta silmad olid õmblemisest tuhmiks jäänud ja prille kanda ta

ei tahtnud, need olid inetud. Ulysses oleks ta välja naernud!

Jõudis teine aastasada, tuli uus suur sõda. Tulid lumivalged juuksed. Peagu ühtki purjelaeva polnud enam Savanna sadamas. Mary silmad olid juba nii tuhmid, et ta isegi purjekaid aurulaevadest ei eraldanud ja viimastelegi lehvitas.

Kas Mary veel ootas? Kõik ta endised tuttavad olid surnud ja nooremaid majas ta ei tunnud. Ta istus akna all ja rääkis iseendaga. Ta kõnet poleks keegi osanud, see oli vanamoeline nagu ta riidedki, mida ta õmbles ja mida nüüd keegi enam kanda ei tahtnud. Ta harutas neid lahti ja õmbles neid uuesti kokku.

Mary ei oodanud enam, ta läks ise üle suure vee, kaugusse, kus veel purjekaid võis olla... Ta suri 86-aastaselt. Savanna sadamas kõneldi sellest palju ja vanad laevamehed ümberkaudsetest majakestest, kes ise juba oma maise vara kokku olid pakkunud, tulid keppide ja karkude najal.

Palju valgeid juukseid lehis korraga Savanna tänavail. Nad liikusid Mary Stone'i kirstu järel ja raukade kepid, mis asfaldil kragisesid, laulsid roostetanud häälega koraali...

Kordnikud pidid tee vaba hoidma, sest leinarong sõitis aeglasemalt kui harilikult. Autod peatusid, ja vanad, endised madrused olid rõõmsad, et see nende pärast sündis. Või veel enam, Mary pärast. Ka see oli nende rõõm, sest Mary Stone'i valge rätik oli olnud nende kodumaa igavene tervitus. Ja kui nendest keegi lahkuks, asetaksid nad kirstu laevale ja uputaksid selle suure avara mere sügavusse.

Saatuslik hilinemine

Laev X Põhjamerele kogu meeskonnaga hukkunud...

Võistlustöö nr. 13
Autor — Saatus

Sügisel 1940 on mu esimesest tutvusest saadik ajamere vajunud aastaid kolm. Olin kevadel lõpetanud ühe Tartu keskkoolist. Otsustasin edasi õppida gümn., polnudki põhjust ärajäämiseks, sest vanemad olid jõukad inimesed. Suvituskohast linna pidin sõitma eksamipäeva hommikuse rongiga. Hilinesin. Tahes-tahtmata pidin ootama järgmist raudrööpmet, milline sihtkohta jõudis 8 t. hiljem. Olin meeleheitel, teised eksamil ja mina — nutsin — oli kahju gümnasiumist ära jääda.

Õeldakse, pole halba heata, nii ka seekord. Tutvusin seal teise-aasta üliõpilase „kaaskannatajaga“, sest tema, lahkudes hetkeks seisvalt rongilt, ei jõudnudki enam sinna tagasi, ainult kohvrid, need vurasid edasi...

Teab kas sellest, et olime „saatusekaaslased“, või millestki muust, peagi leidsime, nagu oleksime tuttavad maailma algusest saadik. Nautisime jaama, õieti suvituskoha loodustikult väga kaunist ümbrust. Nii imelik kui see ka pole, esimesest tutvusest arenes esimene armastus, õieti oli seal armastus esimesest pilgust, mida ma varem kunagi ei uskunud, kui vahel vaidlesime sellel teemal — mille märkamatuks läbisist järgmine rong jaama — polnud enam ruttu, olime reaalmailmast igaviku kaugusel.

Harry — nii oli ta nimi, oli Valgamaalt talupoeg, vanemate ainuke laps, nagu ma isegi. See oli õnnelikum päev me elus — otsustasime kihluda, sõrmused ostisime Tartust, ja abielluda 3 aasta pärast, tema olles noor arst ja mina äsja gümnasiumi lõpetanu. Kui ma seekord oleksin võinud aimatagi kuidas kord kõik lõpeb!

Hilisise rongiga kihutasime armust hullununa linna. Rõõmust säravana asusin mitmekordse energiaga eksamite kallale, sooritades nad ootamatult hästi. Tegin ka need järele, kust puudusid —

sest olin ju eelmisel päeval olnud suures „palavikus“!

Meie vahetõde Harry'ga tegi edusamme suure kiirusega — muide, mu vanemaile meeldis ta väga — külastasime mulle kui õpilasele lubatud, mõnikord aga ka lubamatuid kohti — olime lahutamatud. Möödunud suvel tekkis tal võitmatu igatsus mere järele — pärast pikki kaalutlusi nõustusin minagi, kel ses suhtes oli õelda otsustav sõna — ta minetuga ühele kaubaaurikule. Mind vanemad kaasa sõita ei lubanud. Lahkumine oli valulisemaid hetki — kuid see oli ju vaid mõneks kuuks, trööstisime endid.

Töötus: igavesti truu teineteisele, ning laev kaugeneks aeglaselt silmapäärilt. Trööstijaiks said: kaardid, kirjad, mälestusesemed, milliseid tuli tihti, kuid mis tundusid ikka „surnutena“.

Muutusin elavaloomulisest tütarlapsel kurvameelseks — aimasin midagi hirmsat — kohutavat. Detsembri alul läbisiki Eesti ajakirjandust teade:

LAEV „X“ PÕHJAMEREL KOGU MEESKONNAGA HUKKUNUD!

Kaotasin teadvuse, kui olukorda uuesti taipama hakkasin, leidsin end haiglast. Kogu elu mõte oli kadunud, nutsin, arstide keelust hoolimata, vahetpidamata, kuni, viimaks ometi, tervenesis, kuigi meelsamini oleksin surnud.

Hoian iga eset, mis temaga ühenduses, kui pühamat aaret. Ja tihti mõtlen: MIKS PIDIN SEL SAATUSLIKUL HOMMIKUL HILINEMA? Kas poleks siiski olnud parem loobuda kahest üliõnnekust aastast mu elus, enne kui tunda etuagset südamevalu.

VARJUNA SAADAB MIND SÜDANTLÕHESTAV TÕIK: HARRY ON KADUNUD IGAVESEKS!

Talviseid suleviipeid Narva-Jõesuust

Kui möödunud nädalal ilm muutus virilaks, metobs jälle üle hulga aja sula ennustas, siis hakkas pakasega harjunud narvaka süda ka kevadisemaks muutuma. Silme ette kerkib eelolev suvi, Narva-Jõesuu kärarikas plaaz ning võrkeeli rääkivad turistidegrupid Narva vanalinna tänavail. Kas on see tänava vaid unistus? Meeleldi jäetakse sellele küsimusele vastamata ja vaadatakse uuditsejale umbusklikult otsa: kuidas võidakse ometi nii rumalasti küsida.

Narva-Jõesuu linnaomavalitsus arvestab siiski suvituskasidest laekuvate summadega ja seab kokku plaane patisakste vastuvõtmiseks. Et need summad peavad tulema seekord omamaalaste taskust, seda võib järeldada juba propaganda suunamisest sissemaale. Võrkeelsete brožüüride virnad, mis jäänud lattu eelmisest aastast, peavad jääma paremaid päevi ootama.

Kuid ega Narva-Jõesuus seepärast ei kurvastata, õeldakse, et oma rahvas koos, seda hubasem on olla. Ja linnaomavalitsus määras lisaelarve nr. 1 korras veel 1000 kr. propaganda teostamiseks.

Ja N.-Jõesuu praegune pale. Talikuurort, kui nii võiks öelda. Äripäeviti vist mitte, kuid pühapäeviti — siis saabuvad siia sajad suusatajad Narvast ja ümbruskonna alevikest — Tüksamäelt, Vaivarast ja mujalt. Ilusad männimetsad, kõrged mäed, noored suusaneid — maaliline pilt Alpidest, mida me nii palju kordi oleme filmides imetlenud. Ei oleks tõesti halvasti tehtud, kui sügisel algatut mõte, muuta N.-Jõesuu talikuurordiks, oleks saanud teoks. Kuid millegipärast jäi asi soiku.

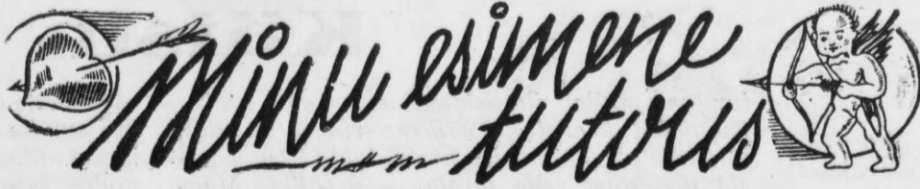
Tõline narvajõesuulane elab vaikselt omaette, tema unistus on ainult suvi. Juba sügisel, kui vaevu on lõppenud eelmine hooaeg, hakkab ta ettevalmistusi tegema järgmiseks suveks. Talv kulub ainult mälestusile. Märtsi lõpus, kui ilmad on muutunud soemaks, hakatakse suvilates kopsima. Põhimõtteliselt teeb peremees kõik tööd ise; esiteks — nii tuleb odavam ja teiseks — see on ainuke viis igavuse peletamiseks.

Suuremad ostud tehakse alati Narvas. Võrdlemisi tihe bussühendus ja hea tee, suvel ka laevaühendus, võimaldab isegi Narvas teenistuses käia. Nii ongi Narva-Jõesuu kujunenud Narvale samaks, mis Nõmme Tallinnale. PRIIT

Järgmises numbris esimene hääletuskupong.

Võistlustöö nr. 14
Autor — „SCIO“

Uudisvõistlus

200 kr. ootab Teid
auhindadena!

läheneb lõpule

Meie uudisvõistlusel, mis leidis lugejaperes massilist poolehoidu ja heakskiitmist, esimene pool läheneb lõpule. Juhime veelkord tähelepanu sellele, et võistlustööde esitamise viimaseks tähtpäevaks on 17. märts. Veel on võimalus haarata sulgi ja kirjutada ülalantud teemale.

Esimene hääletusdel ilmub huvitavas kevadpühadenumbri, 21. skp. Hääletussedelite ärasaatmise viimaseks tähtpäevaks on 12. aprill.

200 kr. auhindadeks

Toome veelkord oma sõpradele teadmiseks auhinnad, mis neid ootavad.

Parima võistlustöö autor saab suure moodsa raamaturiiuli.

Teisele kohale tulija töövaevastatakse

portfelliga

Peale selle ootavad auhinnad kolme järgmistele kohtadele tulijad.

Hääletajaile

jagatakse vähemalt 50 kinki. Suurimaks ja väärtuslikumaks neist on

dilvan.

Tapal Jaama tän. 5 asuva tuntuma rätsepaäri A. Nöörme poolt on eriauhinnaks

üllikonna õmblemine

Toimetust kingib omalt poolt 10 kg. suhkrut

Nahkasjadekauplus

F-ma Brandmann

Harju 36

rõõmustab ühte õnnelast daami siidist õhtukotiga.

Emmalt

on kolmed elektrilokid parimate õlidega ja ühes moodsa soenguga.

Kogu aasta võivad tasuta külastada

Olevi fanisusaale

võitja koos partneriga.

A. Tuviku

kella-kullasepäri ja töökoda, mil-

line asub Tallinnas, Narva m. 33, pani välja hõbesõle.

Fotoäri

Ernsti Feldt

Vana-Turg 6, Tallinnas, kingib praktilise

fotoaparaadi

Meisterfotograaf

A. Teppor

S.-Karja t. 9, valmistab tosina postkaarte.

Rääkige

meie uudisvõistlusest ka

oma sõpradele

Kas teate, et...

...kõige külmem koht Eestis asub Türi-Tamsalu vahelisel roobas-omnibusel?

...maakerale paistab teine kuu Türi raadiomastist?

Rukilill tutvussobitajana

Olid hetked minu elus... Puhtad, heledad hetked, millal mu süda tuksus taktis ümbritseva maailmaga. Millal päike, kevadine päike, tuline ja nooruslik, helkis ült ja nüis, nagu vaatlaks ta mind ja naeraks... Ka mina naersin... Kuid need hetked möödusid, kadusid igavikku.

Nüüd on pea kohal hõljumas mustad, rasked pilved. Sajab lumi... Talv on...

Mornilt vaatan möödujate nägusid, nii külmi ja ükskõikseid... Vana armastus, ammu sügavale peidetud uudishimulike pilkude eest, kerkib jälle aegamööda esile. Näed teda jälle... Oma Betty't... Esimene kohtumine, esimene õrn käepigistus, esimene armastus...

Kaugest, kaugest nurgast tõuseb tasa kuu... See oled Sina, Betty. Ma tunnen sinu tarku ja väljendusrikkaid silmi. Nendes sinisilmades olid kunagi peidetud kõik minu unistused, kõik minu soovid ja mõtted.

Meie esimene tutvumine oli kummaline. Kas mäletad toda juuliõhtut Kadriorus. See oli Saatuse ise. Ma ei teadnud midagi Sinu ajalehekuulutusest. Väsinuna istusin ühel pingil ja nautisin päikese loojaminekut. Minu pintsaku nõopangus oli juhustlikult rukkilill.

Seal tulid sina, istusid mu kõrval, vaatasid mu rukkilille ja naeratasid. Ma armusin sinusse esimesest silmapilgust, katsusin juttu alustada, sina vastasid mulle naerdes ja veerand tundi hiljem me jalutasime koos linna. Teel ma muidugi sain aru, et sina pead mind kellekski teiseks, kellega sul oli määratud kohtumine. Rukkilill oli vaid tundemärgiks. Ettevaatlikult mängisin ma oma osa lõpuni ja siis, võttes südame rindu, avaldasin tõtt.

Küll oli siis naeru... Kuid sellest ajast Betty pühendas oma armastuse mulle.

Palju aastaid möödus tollest ajast... Sügavad kortsud katsid mu otsaesise, silmade süra kahvatus ja kustus. Kuid süda! Süda nagu ennegi püüab pulsseerida noorustaktis, elukevade taktis, kuid ei klapi, ja vaikelt tasandab oma rütmi... Jah! Need hetked on liiga heledad kordumiseks... Ja ma tunnen, et mina ei ela neid kunagi enam

Constance vallutab New Yorgi.

kõiksete inimeste hulgas ja omada sind enda kõrval, ja suurlinn pole kuskilt vaadatuna nii võluv, nagu koliseva ülitäidetud omnibuse katuselt.

Ned oli haaranud mu käsivarre, kui rääkisin aramstusest, aga too idee omnibusesõidust olevat täiesti idiootne.

„Nood omnibused teevad vaevu miil tunnis, siis pole ju mingit lõbu nendega sõita, kuna oma enda neljatuhande-dollariline seisab samas liigial.“ Ja pealegi leiab Ned üksiolemise armununa olevat palju ilusama, kui istuda koos üksikõiksete inimestega, kes on ostnud sõidupileti viie cendi eest.

Seepärast sõitsime üheksakümne miililise kiirusega maale ja olime ükski.

Ent on siiski hirmus kurb, et Ned ei mõista olla armunud koliseval omnibusel — — —

Mrs. Thorntonil silmis olen ikka veel muinasjutuline minijas. Mida rohkem seisab minust ajalehtedes ja mida enam uuemoelisi pikki kleite ning kokkukasvanud silmakulme esile kerkib, seda võlutum ta on. Eile oli ta teatris, ja seal oli vähemalt kaheksa kuni kümme daami, kes sarnanesid minuga!

Täna aga muutus ta jumaldamine minu suhtes ülevoolavaks.

Printsess Eleonore oli mind kutsunud teed jooma ja ma küsisin Nedilt ja mrs. Thorntonilt, kas nad tahaksid kaasa tulla.

Mrs. Thornton kogub printsesse, — näib, nagu oleks kõikidel ta klubidaamid kogumistamaania, mis puutub euroopa tiitlisse. Ma ütlesin, et minu printsess ei seisa enam sugugi oma võimu tipul, nii et ta selles suhtes ei kõlba kogusse. Ent mrs. Thornton ütles, printsess jäävat printsessiks, kas tal läheb nii või teisiti. Ja see on loomulikult õige. Vähemalt kannab printsess Eleonore veel ikka miilipikkust pärliketti spiraalidena ümber kaela, nii et see moodustab kõrge püstkrae, ja juuksed on ta patsina asetanud kõrgele pealaele, nagu kuningannade portreedel anno 1900.

„Ma riietuksin meeleldi teie stiilis,“ usaldas ta mulle muuseas, kui aitasin teda teevalmistamisel, „kuid see ei lähe. Ma elan siin sellest, et olen printsess, ja siis pean nii välja nägema, nagu nemad seda minust mõtlevad.“

Printsess Eleonore elab nimelt siin Ameerikas oma nimest. Ta on maalikunstnik. Maalid üldiselt jänkisid ei huvita, kuid kui neile on kirjutatud alla selgesti ja väikselt „printsess Eleonore“, ja siis on teine asi ja nad ostetakse ära nagu soojad saiad.

Ma õpin nüüd juhtima Nedi autot; tahaksin anda ära autojuhi eksami. Kui tulime ära printsess Eleonore juurest, tegin Nedile ettepaneku, teha autotuuri; ent kell sai varsti kaheksa ja Ned tahtis lõuda koju, et kuulda Amos & Andy't.

„Kes see on?“ küsisin mina.

See oli tõesti midagi hirmsat, mitte teada, kes on Amos & Andy, nood mõlemad, kes iga päev kell kaheksa rääkisid raadiosse. Kell lõi kaheksa, kui sõitsime piki 6. avenüüd, ja korraga hakkasid kõik raadiod uulitsal lobisema ja naerma.

„Nüüd pargime siin,“ ütles Ned, „siis võime neid pealt kuulata.“

Nii siis istusime ja kuulasime nagu kõik. raadioentusiastid terves New Yorgis...